Mula sa Ministry in Focus, 1974–1978

J. Boyd Nicholson Sr.

Salin sa Tagalog ng “From Ministry in Focus, 1974–1978”

Unang nalathala sa Ministry in Focus (Food for the Flock, Inc., Ontario, Canada). Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.

KEE Ministry Library · Faithful Men
kee-ministry-library.netlify.app/tagalog/

Ang Hula at ang mga Propeta (Unang Bahagi) (Setyembre–Oktubre 1974)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 6 Blg. 5, Setyembre–Oktubre 1974.

Hindi nawawala sa tao ang pagnanais na masilip ang hinaharap, kaya laging may interes ang mga tao sa mga paksang tungkol sa hula. Dahil dito, hindi iilan ang naakit sa kaduda-dudang gawain ng paggawa ng mga guni-guning paliwanag, ng pagpipilit sa mga bagay na walang batayan, at ng labis-labis na pagtatakda ng mga petsa. Ang huling ito ay paulit-ulit nang pumalya, kaya maraming tapat at maalalahaning tao ang naapektuhan nang masama; hindi na sila naniniwala sa katumpakan ng Kasulatan at medyo minamaliit na nila ang tinatawag na “katotohanang panghula.”

Ang salitang “Katotohanang Panghula,” kung gagamitin nang wasto, ay tumutukoy sa paghahatid ng anumang kinasihan ng Diyos. Saklaw nito ang katotohanang ipinahahayag at ang katotohanang inihuhula. Ang huli ang pag-uusapan natin dito.

Una, dapat nating ipaliwanag ang mga salitang ito. Ang katotohanang ipinahahayag ay ang pagsasabi ng kaisipan ng Diyos, isang bagay na ipinangangaral. Ang katotohanang inihuhula naman ay ang pagsasabi nang pauna ng mga layunin ng Diyos bago pa ito mangyari sa kasaysayan. Kaya masasabi natin na ang tunay na hulang panghinaharap ay ang pagsasabi nang pauna ng mga mangyayari dahil mismong ang Diyos ang nagpahayag nito; kung wala ang banal na pahayag na

iyon, walang makaaalam nang pauna sa mga pangyayaring iyon.

Mga Pangkalahatang Pagtingin sa mga Kasulatang Panghula

Ang Halaga ng mga Kasulatang Panghula: Madaling makita kung gaano kahalaga at kung gaano kailangan ang pag-aaral ng hula, sapagkat mas malaking bahagi ng Kasulatan ang tungkol sa hula kaysa sa alinmang iisang paksa. Isinulat ni Pedro, “At mayroon kaming lalong panatag na salita ng hula; na mabuti ang inyong ginagawa na inyong pinakikinggan” (2 Peter 1:19).

Ang Pangkalahatang Layunin ng mga Kasulatang Panghula: Tatlo ang pangunahing layunin nito. Una, Upang ipakilala na may Diyos na nakaaalam ng lahat, na alam nang detalyado ang takbo ng mga mangyayari, sapagkat Siya mismo ang nagtakda ng mga ito. “May isang Dios sa langit na naghahayag ng mga lihim,” sigaw ni Nabucodonosor nang ipaliwanag sa kanya ni Daniel ang kahulugan ng kanyang panaginip at ang kahalagahan nito bilang hula. Ikalawa, Upang ipakilala ang layunin at ang pagkatao ng Diyos. Sinabi ng Panginoon (Isaiah 46:9-10), “Ako ay Dios, at walang iba liban sa akin; Ako ay Dios, at walang gaya ko; na nagpapahayag ng wakas mula sa pasimula, at mula nang unang panahon ng mga bagay na hindi pa nagagawa.” Ikatlo, upang magdulot ng mabuting epekto sa ugali at sa espirituwal na pananaw ng mga tumatanggap ng mensahe ng hula. “Yamang ang lahat ng mga bagay na ito ay mapupugnaw nang ganito, ano ngang anyo ng pagkatao kayo sa lahat ng banal na pamumuhay at pagkamaka-Dios” (2 Peter 3:11).

Ang Katangian ng mga Kasulatang Panghula: Una, ito ay himala. Ang mga himalang pangyayari ay nagmumula sa kapangyarihan ng Diyos. Ang mga himalang salita ay nagmumula sa karunungan ng Diyos. Bawat hula mula sa Diyos ay isang himala. Ito rin ay may kinalaman sa moralidad. “Kung ang bansang yaon na aking pinagsalitaan ay humiwalay sa kanilang kasamaan, ako'y magsisisi sa kasamaan na aking inisip na gawin sa kanila.” Siyempre, ang Nineveh ang pangunahing halimbawa nito. Dahil sa malakas na epekto ng mensahe ni Jonas, nagsisi ang mga tao kaya naligtas ang lunsod, kahit man lang sa panahong iyon. Gayunman, ang mga Kasulatang Panghula ay pangunahing tungkol sa Mesiyas, ibig sabihin, may kinalaman sa Mesiyas ng Israel. “Ang patotoo ni Jesus ay siyang espiritu ng hula” (Revelation 19:10). Pag-uusapan pa natin ito nang mas malawak sa susunod na bahagi ng ating pag-aaral.

Ang Epekto ng mga Kasulatang Panghula sa Atin Ngayon

Kapag pinag-iisipan natin ang mga hulang natupad na nang eksakto, lumalakas ang ating pananampalataya tungkol sa hinaharap. “At mayroon kaming lalong panatag na salita ng hula; na mabuti ang inyong ginagawa na inyong pinakikinggan, na gaya ng isang ilawan na lumiliwanag sa isang dakong madilim, hanggang sa pumuti ang araw, at ang tala sa umaga ay sumikat sa inyong mga puso” (1 Peter 1:19). Kaya ang pag-aaral ng mga Kasulatang Panghula ay nagpapalakas ng pananampalataya sa panahon ng kawalan ng pananampalataya.

Nagbibigay rin ito ng katatagan sa panahon ng kaguluhan. Kapag isinasantabi na ang mga dating

pinahahalagahan, at ang mga pamantayan at prinsipyong parang hindi matitinag ay ginigiba na, nakatatayo pa rin tayo nang matatag dahil sa mga pangakong malapit nang matupad. “…Ang ating pagkamamamayan ay nasa langit; mula roon naman ay hinihintay natin ang Tagapagligtas, ang Panginoong Jesucristo: na siyang magbabago ng katawan ng ating pagkamababa, upang maging katulad ng katawan ng kaniyang kaluwalhatian, ayon sa paggawa na maipagpapasuko niya sa kaniyang sarili ng lahat ng mga bagay … kaya nga… mangagpakatibay kayo…” (Philippians 3:20-4:1).

Nagbibigay ng liwanag ang hula sa panahon ng kadiliman. Kapag parang tahimik ang langit at walang espesyal na pahayag na tumatanglaw sa ating landas, laging nandiyan ang panatag na salita ng hula na nagliliwanag sa madilim na dako. Natutunan ito ni Habacuc sa kanyang madilim na panahon. Nagsalita ang Diyos mula sa langit at tiniyak sa kanya na hindi Siya nakaupo lang; binigyan Niya siya ng isang prinsipyo na naging dahilan upang maisulat niya ang isa sa mga awit na pinakanakapagpapanatag ng loob sa buong Biblia.

Iniingatan din tayo ng hula mula sa panlilinlang sa panahon ng pagtalikod. “Datapuwa't ang masasamang tao at magdaraya ay lalong sasama ng sasama, mangdaraya at mangadadaya. Datapuwa't magpatuloy ka sa mga bagay na iyong pinagaralan at pinanaligang may katunayan, yamang nalalaman mo kung kanino mo pinagaralan” (2 Timothy 3:13-14). Dahil malinaw na ipinahayag sa mga Kasulatang Panghula ang mga ito at iba pang babala tungkol sa mga darating na manlilinlang, makikilala natin ang mga panganib at maiingatan tayo.

Gayundin, pinupuno ng hula ng kapayapaan ang puso sa panahon ng krisis. Bihirang magulat ang taong nag-aaral ng Kasulatan sa mga nangyayari ngayon. Alam niya ang takbo ng mga bagay at kung saan patungo ang mga ito. Kaya nakapagpapahinga siya sa tiyak na kaalaman na ang Diyos ay tinutupad lamang ang Kanyang mga itinakdang layunin tungo sa isang maluwalhating wakas. “Kaya, mga minamahal, yamang inyong hinihintay ang mga bagay na ito, ay magsikap kayo upang kayo'y masumpungan niyang payapa, walang dungis at walang kapintasan” (2 Peter 3:14).

Ang mga pagtingin na ito sa halaga, layunin, katangian at epekto ng mga Kasulatang Panghula ay nawa'y mag-udyok sa atin na pag-aralan ang mga ito nang mas masipag at mas balanse.

(Itutuloy - Susunod: “Ano ang sinasabi sa atin ng hula?”)

Ang Hula at ang mga Propeta (Ikalawang Bahagi) (Nobyembre–Disyembre 1974)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 6 Blg. 6, Nobyembre–Disyembre 1974.

May apat na malalaking paksa ng hula sa Kasulatan. Nariyan ang Pambansa, na tungkol sa bansang Israel. Nariyan ang Pandaigdig, na may kinalaman sa mga bansang Hentil. Nariyan ang Pang-iglesia, na tungkol sa Iglesia. At ang Personal, na may kinalaman sa Mesiyas.

May tatlong pangunahing larangan kung saan kumikilos ang hula. Nililiwanagan ng mga Kasulatang Panghula ang Nakaraan. Ibig sabihin, ang pagsulat ng kasaysayan, sa liwanag ng Diyos at ng Kanyang mga paraan, ay malaking bahagi ng mensahe ng hula. Nakita ng mga sumulat ng kasaysayan na ang kasaysayan ng Israel ay talagang isang pahayag tungkol sa Diyos.

Hinahatulan din ng mga Kasulatang Panghula ang Kasalukuyan. Napakadalas na ang salita ng propeta ay nakatuon sa pag-uugali ng mga tao.

Panghuli, Inihuhula ng mga Kasulatang Panghula ang Hinaharap. Ito ang pinakakilalang bahagi ng hula at ito rin ang pumupukaw ng pinakamalaking interes. Ang napakaraming materyal tungkol sa hula sa Kasulatan ay maaaring magmukhang parang masalimuot na pasikot-sikot na walang kaayusan sa unang tingin ng nag-aaral. Pero hindi ganoon. Ang hulang panghinaharap ay sumusunod sa limang pangunahing takbo:

Mga hulang tungkol sa Paghatol sa Israel dahil sa kanilang mga kasalanan laban sa Diyos; Mga hulang tungkol sa Paghatol sa mga bansang Hentil dahil sa kanilang mga kasalanan laban sa Israel; Mga hulang tungkol sa pagbangon at sa darating na kaluwalhatian ng Israel; Mga hulang tungkol sa pagpapala sa mga bansa; at ang pinakamahalagang bahagi ng hulang panghinaharap ay ang may kinalaman sa Mesiyas, ang Kanyang mga paghihirap at Kaluwalhatian.

Mga Hula Tungkol sa Mesiyas

Sa pagitan ng una at huling hula tungkol sa Panginoong Jesucristo (Genesis 3:15; Revelation 22:20) ay may daan-daang hula tungkol sa Mesiyas. Nahahati ang mga ito sa dalawang pangkalahatang bahagi. Binanggit ito ni Pedro sa 1:11 ng kanyang unang sulat, “Ang mga pagbabata ni Cristo, at ang mga kaluwalhatiang susunod.” Pinagtibay ng Panginoong Jesus na makikita ang mga ito sa LAHAT ng Kasulatan ng Lumang Tipan: “Hindi baga kinakailangang tiisin ng Cristo ang mga bagay na ito, at pumasok sa kaniyang kaluwalhatian? At pasimula kay Moises at sa lahat ng mga propeta, ay ipinaliwanag niya sa kanila sa lahat ng mga kasulatan ang mga bagay tungkol sa kaniya” (Luke 24:26-27).

Pero hindi laging malinaw na napaghihiwalay ang dalawang bahaging ito. Halimbawa, sa Isaiah 61, natupad na ang isang bahagi ng hulang iyon ayon sa nakasulat sa Luke 4:21, pero ang natitira ay hindi pa natutupad. Kaya sa ating King James version, ang isang kuwit lang sa talata 2 ng Isaiah 61 ay kumakatawan sa agwat ng panahon na lampas na sa dalawang libong taon. Ang hindi pag-unawa sa ganitong pananaw ng hula

ang nagdala sa marami sa kakaibang mga paliwanag at mabigat na pagkakamali.

Ang “agwat” o pansamantalang yugtong ito ay natakpan sa mga propeta ng Lumang Tipan. Ibig sabihin, hindi nila natanaw ang panahon sa pagitan ng paghihirap at ng Kaluwalhatian. Sa ngayon, lampas na ito sa 1900 taon. Ito ang isinulat ni Pablo sa mga banal sa Efeso, “Ang hiwaga ni Cristo; na sa ibang mga panahon ay hindi ipinakilala sa mga anak ng mga tao, gaya ng pagkahayag ngayon sa kaniyang mga banal na apostol at mga propeta” (Ephesians 3:4b-5). (Tingnan din ang 1 Peter 1:10-11).

Ang mga hulang ito tungkol sa Mesiyas ay iniharap sa iba't ibang paraan. May mga pahayag sa simpleng pananalita na humuhula ng mga bagay gaya ng kapanganakan, mga paghihirap at kaluwalhatian ng Mesiyas. Iniharap din ang mga hulang ito sa pamamagitan ng malinaw na mga larawang panghula, gaya ni Jonas, ni David, at iba pa. At mayroon ding mga paunang larawan sa mga institusyon ng Lumang Tipan, gaya ng Paskuwa, ng mga handog, at iba pa.

Ang mensaheng ito tungkol sa Mesiyas na lumalaganap sa buong Kasulatan ay nakahihigit sa lahat ng iba, sapagkat ang tatlo pang malalaking paksa ng hula ay pawang nakatuon kay Cristo. Si Cristo ang muling magtitipon sa Israel (Hosea 2:14-17). Si Cristo ang lilipol sa kanyang mga kaaway (Revelation 19:11 on). Si Cristo ang hahatol sa mga bansa (Matthew 25). Si Cristo ang aagaw sa Iglesia paitaas (1 Thessalonians 4). Si Cristo ang sa wakas ay magbibigay ng kaharian sa Diyos, upang ang Diyos ay maging lahat sa lahat (1 Corinthians 15:24 on).

Pagkatapos ng mensahe tungkol sa Mesiyas sa Lumang Tipan, sumunod ang apat na raang taon ng pananahimik ng Diyos. Pero hindi nagwalang-bahala ang Diyos sa mga naninirahan sa lambak na ito ng mga luha. Laging kumikilos ang Diyos ayon sa isang banal na iskedyul. Hindi ayon sa kalendaryo at orasan, kundi ayon sa kalagayang moral at espirituwal. Kaya mababasa natin, “Datapuwa't nang dumating ang kapanahunan ng panahon, ay sinugo ng Dios ang kaniyang Anak…” (Galatians 4:4).

Sa ganito dumating sa lupa ang Pinakadakilang Propeta sa lahat. Siya na nakapagsasabi ng isip, puso at mga layunin ng Diyos na walang ibang makagagawa nang gaya Niya. “Ang Dios, na nang unang panahon ay nagsalita sa ating mga magulang sa pamamagitan ng mga propeta, sa iba't ibang bahagi at sa iba't ibang paraan, ay nagsalita sa atin sa mga huling araw na ito sa kaniyang Anak …” (Hebrews 1:1-2a).

(Itutuloy - Susunod: “ANG MGA PROPETA”)

Ang Hula at ang mga Propeta (Ikatlong Bahagi) (Enero–Pebrero 1975)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 7 Blg. 1, Enero–Pebrero 1975.

Ang mga Propeta sa Pangkalahatan

Makatutulong sa atin ang pag-aaral ng mga salitang ginamit sa Lumang Tipan para ilarawan ang mga “propeta” upang maunawaan natin ang kanilang mga katangian at ministeryo.

Ang “NABI,” na ang ibig sabihin ay “magsalita,” ay salitang isinaling “propeta.” Kaya ang mga propeta ay tagapagsalita ng Diyos sa mga tao. Sinabi ng Panginoon kay Moises, “Iyong sasalitain ang lahat ng aking iniuutos sa iyo” (Ex. 7:2). Sabi ni Jeremias, “Nang magkagayo'y iniunat ng Panginoon ang kaniyang kamay, at hinipo ang aking bibig; at sinabi ng Panginoon sa akin, Narito, inilagay ko ang aking mga salita sa iyong bibig” (Jer. 1:9). Sinabi ni David, “Ang Espiritu ng Panginoon ay nagsalita sa pamamagitan ko, at ang kaniyang salita ay nasa aking dila” (2 Sam. 23:2). Kaya makikita natin sa Lumang Tipan nang mga 3500 beses (ayon sa bilang ng isang tao) ang mga salitang, “ganito ang sabi ng Panginoon…”

Ang “ROEH” ay isa pang salitang isinaling “propeta” at ang ibig sabihin ay “tagakita” (1 Sam. 9:9 etc). Hindi lamang narinig ng propeta ang Salita ng Panginoon, nakita rin niya ang Pangitain ng Panginoon. Nagsisimula ang aklat ng Isaias sa mga salitang, “Ang pangitain ni

Isaias…”. Sa Numbers 12:6 mababasa natin, “Sinabi ng Panginoon, ‘Kung magkaroon ng isang propeta sa inyo, akong Panginoon ay magpapakilala sa kaniya sa pangitain, at magsasalita sa kaniya sa panaginip.’”

Dalawa ang saklaw ng ganitong “pagkakita.” Ito ay Higit-sa-likas, ibig sabihin, lampas sa hangganan ng likas at pisikal na paningin. Sa Bagong Tipan, ang mga organo ng paningin na ito ay tinatawag na “mga mata ng inyong puso.” Ito rin ay Higit-sa-panahon, ibig sabihin, nadadala ang propeta, sa sandaling iyon, mula sa larangan ng panahong lumilipas tungo sa larangan ng walang hanggan, at nakatayo siya nang mataas sa pagkaunawa ng tao tungkol sa panahon. Kaya nakikita niya ang hinaharap, kung minsan na para bang nakaraan na, gaya sa Isa. 53, “Siya'y nasugatan dahil sa ating mga pagsalangsang,” o na para bang kasalukuyan, gaya sa Isa. 9:6 “Sapagka't sa atin ay ipinanganak ang isang bata,” o bilang hinaharap, “…at ang pamamahala ay maaatang sa kaniyang balikat.”

Ang “ZOPHIM” ay isa pang salitang naglalarawan sa propeta. Ang ibig sabihin nito ay “magbantay.” Kaya ang mga propeta ay mga bantay rin. Sinabi ni Habacuc, “Ako'y tatayo sa aking bantayan, at lalagay ako sa moog, at magbabantay ako upang makita kung ano ang sasabihin niya sa akin.” Sinabi ng Panginoon sa Jer. 6:17 “At ako'y naglagay ng mga bantay sa inyo…”. Kaya hinarap nila ang kalagayan ng mga tao sa kanilang panahon, at sila ang tagapagbabala ng bayan, ang konsensiya ng komunidad, at ang mga pastol o tagapag-ingat ng kawan. Bilang mga bantay, tumanaw sila sa hinaharap. Sinabi ni Isaias, “Ako'y laging nakatayo sa bantayan” (21:8).

Ang “BANAL” ay isa pang salitang naglalarawan sa mga propeta. Kilala sila bilang “mga banal na tao.” “Ang mga banal na tao ng Dios ay nagsalita ayon sa pagkakilos sa kanila.” Kaya dahil sa kanilang natatanging ministeryo at pakikitungo sa Diyos, kinilala silang naiiba, nakahiwalay, mga taong may pagkakaiba. Gayunman, sila ay mga “TAO” pa rin. Sa kabila ng kanilang mga pangitain mula sa langit, mga panaginip na hindi makalupa, at natatanging pakikitungo sa Diyos, sila ay mga “taong may damdaming gaya rin natin.” Hindi isinantabi ang kanilang pagkatao. Ginamit ng Diyos ang kanilang personalidad. Ang totoo, Siya ang gumawa ng kani-kanilang katangian. Sinabi ng Panginoon kay Jeremias, “Bago kita inanyuan…kilala na kita… pinapaging banal kita…inihalal kita.” Hindi kailangan ng Panginoon ng isang Elias sa sandaling iyon, isang taong may kidlat sa noo at kulog sa tinig. Ang kailangan Niya ay isang taong marunong umiyak. Kaya gumawa Siya ng isa…si Jeremias.

Gayunman, sa lahat ng propeta ng Lumang Tipan, may isang namumukod-tangi: si Moises. Ano ang nagpaangat sa taong ito sa tungkulin ng propeta? May tatlong katangian ang ministeryo ni Moises bilang propeta na nagpataas sa kanya sa lahat ng kapwa niya propeta.

Siya ay may Tuwirang Pakikipag-usap sa Diyos. Sinabi ng Panginoon, “Dinggin ninyo ngayon ang aking mga salita: kung magkaroon ng isang propeta sa inyo, akong Panginoon ay magpapakilala sa kaniya sa pangitain, at magsasalita sa kaniya sa panaginip. Ang aking lingkod na si Moises ay hindi gayon; siya'y tapat sa aking buong bahay: sa kaniya'y makikipag-usap ako ng bibig sa bibig, ng maliwanag, at hindi sa malabong pananalita” (Num. 12:6-8).

Siya ay may Pangkaraniwang Karanasan sa Diyos. Ang pambihira at kamangha-mangha para sa ibang propeta ay karaniwan at palagian kay Moises. “At ang Panginoon ay nakipag-usap kay Moises ng mukhaan, na gaya ng isang taong nakikipag-usap sa kaniyang kaibigan” (Ex. 33:11).

Si Moises din ay may Natatanging Pahayag tungkol sa Diyos. “Ang anyo ng Panginoon ay kaniyang mamamasdan” (Num. 12:8). Kaya hindi nakapagtataka na mababasa natin sa Deut. 34:10 “At walang propetang bumangon pagkatapos sa Israel na gaya ni Moises.”

Isa Pang Propeta ang Ipinangako

Maaaring lumabo ang pag-asang makakita pa ng isa pang propetang gaya ng dakilang si Moises. Sino nga ba ang maaaring maging mas malapit pa sa Diyos kaysa kay Moises? Pero ibinigay ang pangako, “Ako'y magbabangon sa kanila ng isang propeta sa gitna ng kanilang mga kapatid, na gaya mo (Moises); at aking ilalagay ang aking mga salita sa kaniyang bibig…” (Deut. 18:18). Sino ang Propetang iyon?

Matapos gawin ng Panginoong Jesus ang himala ng mga tinapay at isda, sinabi ng mga tao, “Tunay na ito ang propeta na paparito sa sanglibutan” (Jn. 6:14).

Matapos Niyang ialok ang tubig na buhay sa mga nauuhaw, sinabi ng mga tao, “Tunay na ito'y ang propeta” (Jn. 7:40).

Matapos mapagaling ang lumpo sa pintuan ng templo, nagpatotoo si Pedro, “At upang kaniyang suguin ang Cristo na itinalaga sa inyo, sa makatuwid baga'y si Jesus:…Tunay na sinabi ni Moises, Ang Panginoong Dios

ay magtitindig sa inyo ng isang propeta mula sa inyong mga kapatid, na gaya ko…” (Acts 3:20, 22).

Kung gayon, ang Panginoong Jesucristo ang Pinakadakila sa lahat ng mga propeta. Kaya iniuutos sa atin ng Diyos Ama, “Siya ang inyong pakinggan…”.

Ang Pinakadakilang Propeta

Ang Kataas-taasang Tagapagpahayag ng Diyos ay walang iba kundi ang Anak ng Diyos. Sinabi Niya ang Isip ng Diyos at inihula ang mga layunin ng Diyos. Hindi masukat kung gaano Siya nakahihigit sa lahat ng ibang propeta. Nakahihigit Siya kay Moises sa pagiging karapat-dapat sa Kaluwalhatian. “Sapagka't ang taong ito'y inaring karapatdapat sa lalong malaking kaluwalhatian kaysa kay Moises…” (Heb. 3:3). Nakahihigit Siya kay Moises sa Kanyang maluwalhating mga nagawa. “Si Moises nga ay tapat sa buong bahay niya,” pero ang Panginoong Jesucristo ang nagtayo, namamahala at nagmamay-ari ng bahay (Heb. 3:5-6). Higit na dakila Siya sa Pahayag na Kanyang dinala. Nagdala Siya ng bagong pahayag tungkol sa Diyos bilang isang Ama na naghahanap ng mga espirituwal na anak na sasamba sa Kanya (Jn. 4:23). Dinala Niya ang bagong pahayag tungkol sa Iglesia bilang iisang katawan (Matt. 16:18).

Mas dakila Siya kaysa kay Moises sa Lawak ng Kanyang Hula. Humula Siya tungkol sa Kaharian ng Langit, sa Kanyang sariling mga paghihirap at kaluwalhatian, sa bansang Judio, sa Iglesia at sa kasalukuyang panahon, sa mga paghatol na darating, sa katapusan ng panahon at sa pagwawakas ng lahat ng bagay.

Pangwakas

Mula sa unang hulang binigkas sa Genesis 3:15 hanggang sa huli sa Rev. 22:20, ang buong saklaw ng Katotohanang Panghula at ang pangkalahatang patotoo ng mga propeta ay nakatuon, at talagang nagtatapos, sa ating Maluwalhating Panginoon at sa Kanyang mga layunin ng Biyaya, Kaluwalhatian at Pamamahala. “Sa kaniya'y nagsisisaksi ang lahat ng mga propeta, na ang sinomang sumampalataya sa kaniya ay tatanggap ng kapatawaran ng mga kasalanan sa pamamagitan ng kaniyang pangalan” (Acts 10:43). Lahat ng sumasampalataya sa Kanya, habang sinasaliksik ang Kasulatan, ay may paghanga at pagsambang naghihintay sa sandaling iyon kung kailan “…kaniyang maibagsak ang lahat ng paghahari, at ang lahat ng kapamahalaan at kapangyarihan…” at “…kaniyang ibibigay ang kaharian sa Dios…upang ang Dios ay maging lahat sa lahat” (1 Cor. 15).

Mga Prinsipyo ng Pagpapaliwanag (Unang Bahagi) (Setyembre–Oktubre 1975)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 7 Blg. 5, Setyembre–Oktubre 1975.

Panimula

Maraming nag-iisip na tao ngayon ang nakakapansin, habang tinitingnan nila ang isang mundong pasuray-suray mula sa isang problema patungo sa isa pa, na ang sangkatauhan ay itinutulak nang mabilis patungo sa isang napakalaking sakuna. Ang mga bansang magkasalungat ang paniniwala ay nakagawa na ng mga sandatang pumapatay nang maramihan. Nasisira ang balanse ng kalikasan dahil sa pabaya at makasariling pag-abuso sa mga yaman nito. Sa buong mundo ay nabubulok ang moralidad sa bawat antas ng lipunan. Hindi maiiwasang kasama nito ang sakit, pagkalulong sa droga, at mga sakuna. Ang mga tagapagpatupad ng batas at kaayusan, at ang mga institusyon ng katarungan, ay hinahamak at inaalisan ng mga kapangyarihang kailangan para sa kaligtasan ng mga mamamayan.

Hindi pa kailanman napuri nang ganito kahusay ang kapayapaan, hindi pa kailanman ito naisagisag nang ganito kadalas, at hindi pa kailanman ito pinanabikan nang ganito kalungkot. Kaya makatwiran lang na itanong ng mga nag-iisip na taong ito, “Saan ba hahantong ang lahat ng ito?” May malalaman ba tayo nang may katiyakan? Paano, kung gayon, natin malalaman?

May mapagkakatiwalaang mapagkukunan ng kaalaman kung saan matutuklasan natin kung nasaan na tayo sa kasaysayan, kung bakit tayo naririto, at kung saan tayo tiyak na patungo. Higit sa lahat, matutuklasan din natin mula sa hindi nagkakamaling mapagkukunang ito kung paano tayo makapaghahanda para sa hinaharap, dito at ngayon din. Ang mapagkukunang iyon ay ang Biblia, ang Salita ng Diyos.

Tatlong Katibayan

Makatitiyak ba tayo na ang Biblia, sa orihinal nitong anyo, ay ang Salita ng Diyos? Oo, makatitiyak tayo.

Mukhang ganoon nga ito batay sa panlabas na katibayan. Isipin ang higit-sa-likas na pagkakabuo nito. Ang koleksiyong ito ng mga aklat ay isinulat ng mga apatnapung manunulat, sa loob ng mahigit 1,500 taon. Ang mga taong ginamit upang isulat ang mga salita ay nagmula sa lahat ng uri ng pamumuhay. Mga magsasaka at hardinero, mga hari at karaniwang tao, may pinag-aralan at walang pinag-aralan, at sa karamihan ng kaso ay hindi nila alam na ang kanilang isinulat ay isasama pala sa isang koleksiyon ng mga kinasihang sulat. Gayunman, “ang mga banal na tao ng Dios ay nagsalita ayon sa pagkakilos sa kanila ng Espiritu Santo” (2 Peter 1:21b). Ang mga taong ito na may kani-kaniyang personalidad ay hindi ginamit ng Panginoon na parang mga makina; kundi kung paanong ang mga instrumento ng isang orkestra, sa ilalim ng pamamahala ng konduktor, ay pinagsasama ang kani-kanilang tunog sa iisang magandang tugtugin, gayundin ang Salita ng Panginoon, sa ilalim ng Kanyang pamamahala, ay pinadaan sa iba't ibang instrumentong ito ng pagkasi upang mabuo ang iisang Aklat, na may iisang

Pangunahing Paksa, at lahat ay nagkakasundo at nagkakaisa. Oo, talagang mukhang higit pa ito sa isa lamang dakilang aklat. Pero higit pa sa pagmumukhang Banal—

Inaangkin nitong ganoon nga batay sa panloob na katibayan. Sa Pentateuch, ang mga salitang, “Nagsalita ang Panginoon…,” ay lumilitaw nang mga 700 beses, at sa mga aklat ng mga propeta, maraming beses nating mababasa ang, “Sinabi ng Panginoon” o “Ganito ang sabi ng Panginoon.” Pero may ikatlo pang katibayan na ang Biblia ay mula sa Diyos.

Napapatunayan itong ganoon nga batay sa karanasan ng tao. Ang mga hulang nakatala rito ay natupad nang detalyado. Ang mga pangakong ibinigay ay nangyari. Ang mga patnubay na ibinigay ay napatunayang tama. Ang pinakamatibay na karanasan, siyempre, ay ang kaligtasang naging totoo sa puso at buhay ng mga sumampalataya sa Ebanghelyong nakasulat sa banal na pahina. Ang mga estudyante at iskolar na araw-araw na sumusuri sa Kasulatan ay hindi maiwasang mamangha sa ganda ng wika nito, sa pagkakatugma ng disenyo nito, sa linaw ng lohika ng mga argumento nito, at sa makapangyarihang awtoridad ng mga pahayag nito.

Bagaman dapat aminin na may mga bahagi ng Biblia na mahirap unawain, ang kabuuan ng katotohanan nito, ang malalawak na daan ng mga doktrina nito, at ang linaw ng Ebanghelyo nito ay hindi lampas sa abot ng karaniwang tao sa kalye, kapag siya ay nililiwanagan ng Espiritu Santo.

Ang anumang matalino at mabungang pagsusuri sa Aklat na ito ay nangangailangan ng hindi bababa sa tatlong bagay. (1) Banal na pagkasi—dapat itong

tanggapin ng nag-aaral nang walang pag-aalinlangan bilang kinasihang Salita ng Diyos. (2) Wastong pagpapaliwanag—dapat itong ipaliwanag ayon sa mga itinakdang prinsipyo. (3) Personal na pagsasabuhay—dapat itong suriin na may layuning sumunod.

Ang seryeng ito ng mga pag-aaral ay tatalakay sa ikalawa sa mga ito, ibig sabihin, ang wastong pagpapaliwanag ayon sa mga itinakdang prinsipyo.

Limang Saligan

Sa paglapit natin sa pag-aaral ng Biblia, may ilang katotohanang dapat kilalanin. Una, dahil ang mga sulat na ito ay “hiningahan ng Diyos,” alam natin na ang mga espirituwal na katotohanang nilalaman nito ay hindi mauunawaan ng likas na isip nang walang tulong (tingnan ang 1 Corinthians 2:14). Ikalawa, dahil ang nag-aaral ay umaasa sa Espiritu Santo upang liwanagan at turuan siya, hindi niya dapat pighatiin ang Espiritu, at ang mga kasalanan laban sa Kanya, gaya ng lahat ng ibang kasalanan, ay dapat ipagtapat. Ikatlo, walang iisang uri ng tao ang may monopolyo sa kaalaman sa Salita, sapagkat ang Espiritu Santo ay nananahan sa bawat mananampalataya. Lahat ay may kakayahang tumuklas ng mga katotohanan mula sa Salita. Siyempre, may ilan na binibigyan ng Espiritu Santo ng natatanging kaloob para sa gawain ng pag-aaral at pagpapaliwanag ng Salita.

Ikaapat, bagaman ang talino at disiplina sa pag-aaral ay maaaring italaga sa Panginoon para sa pag-aaral ng Salita, ang pagkakilala sa Diyos ay hindi nakasalalay sa mga bagay na ito. Ang pagkakilala sa Diyos ay dumarating sa pamamagitan ng pahayag. Bagaman ang ilan sa atin ay hindi nagkaroon ng pagkakataong mag-

aral sa kolehiyo o unibersidad, hindi natin ito dapat gawing dahilan para sa tamad at pabayang pag-aaral. Sa kabilang banda, marami sa atin ngayon ang nakapagtapos ng kolehiyo, pero hindi ito, kahit pa Bible college, nangangahulugang kilala na nila ang Diyos. Ang teknikal na kaalaman sa Biblia tungkol sa pagkakabuo at mga doktrina nito ay hindi katulad ng pagkakilala sa Diyos Mismo sa loob at sa pamamagitan ng Kanyang Salita. Ilan sa pinakamayamang ministeryong narinig ko ay dumating sa pamamagitan ng mga minero ng karbon at mangingisdang taga-Scotland. Malalim silang nag-aral ng Salita; mga taong tunay na nakakikilala sa Diyos.

Ikalima, ginagamit nga ng Diyos ang mga kakayahan at talentong itinalaga sa Kanya. Kaya pananagutan nating paunlarin sa pamamagitan ng disiplina, at panatilihin sa pamamagitan ng palagiang pagsisikap, ang mga kakayahang ibinigay sa atin ng Diyos. Halimbawa, kapag binabasa natin ang mga sulat ni Pedro, napapalakas ang ating loob na kaya ng Diyos na kunin ang isang magaspang na mangingisdang taga-Galilea at kasihan at turuan siya hanggang sa maisulat niya ang mga salitang nababasa natin doon.

Kawili-wiling pansinin na sa talinghaga ng mga talento sa Matthew 25, ang bawat tao ay binigyan ng talento, o mga talento, “ayon sa kani-kaniyang kaya.” Ang Diyos, na siyang humubog sa atin sa simula pa lang, ay pinagtutugma ang ating espirituwal na kaloob at ang ating likas na kakayahan, bagaman hindi dapat ipagkamali ang isa sa isa.

May kilala akong isang kantero na, nang maging Kristiyano siya at magkaroon ng pagnanais na maglingkod sa Salita ng Diyos, ay nag-aral sa night

school para matuto nang mas mabuti ng gramatika ng Ingles, dahil pakiramdam niya ay nararapat sa ministeryo ng Salita ang pinakamahusay na paraan ng pagpapahayag.

Sa wastong pagpapaliwanag ng Kasulatan, may ilang bagay na dapat isaalang-alang. Kung paanong sa gawa ng Diyos sa paglalang ay may mga itinakdang batas sa sansinukob, gayundin sa Kanyang gawa ng pagpapahayag ay may mga batas o prinsipyo na, kapag kinilala at ginamit, ay nagbubukas sa nag-aaral ng isang mayamang kamalig ng katotohanan. Halimbawa, nariyan ang batas ng unang pagbanggit. Ibig sabihin, dapat nating bigyang-pansin ang unang pagkakataon na lumitaw ang isang bagay sa Kasulatan. Ito ay saligan at panimula, at madalas itong nagiging susi sa buong turo tungkol sa bagay na iyon. Bilang halimbawa, ang Genesis 3:15 ang bukal ng katotohanang panghula, kung saan dumadaloy ang palaki nang palaking agos ng hula, hanggang sa wakas ay bumuhos ito sa ilog ng buhay sa isang panig at sa dagatdagatang apoy sa kabila. Gayundin, ang Matthew 16:18 ay maituturing na bukal ng katotohanan tungkol sa Iglesia sa Bagong Tipan, na bumubuhos sa rumaragasang agos ng aklat ng Acts at tuloy sa malalalim na tubig ng mga sulat.

Gayunman, may elementong pantao sa pag-aaral ng Kasulatan. Iyon ay ang pagpapaliwanag sa mga katotohanan nito. Maaari itong maimpluwensiyahan ng ating kapaligiran, ng ating kinalakhang turo, o ng ating personal na kagustuhan. Ang ganitong mga pagkakaiba ng pagpapaliwanag ang naghahati sa mga paaralan ng kaisipan, halimbawa, sa pagitan ng millennialist at amillennialist, ng mga rapturist at selective rapturist, at iba pa. Kaya nakikita natin na mahalagang

mapagpasyahan natin ang isang wastong hanay ng mga prinsipyo ng pagpapaliwanag at gamitin ang mga ito nang palagian sa ating pag-aaral.

Ang kakulangan nito ang nagsilang ng iba't ibang erehiya at kulto sa lahat ng dako, at ng maraming pagkakahati-hati na, nakalulungkot man, ay umiiral sa gitna ng bayan ng Diyos.

Sa susunod nating pag-aaral, sisikapin nating talakayin ang ilan sa mga prinsipyong ito.

Mga Prinsipyo sa Pagpapakahulugan (Ikalawang Bahagi) (Enero–Pebrero 1976)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 8 Blg. 1, Enero–Pebrero 1976.

Sa nakaraan nating pag-aaral, nakita natin na anumang matinong paraan ng pag-aaral ng Kasulatan ay dapat kumilala sa ilang mga saligan. Dahil ang Kasulatan ay “hiningahan ng Dios,” hindi natin ito mauunawaan sa sariling isip ng likas na tao kung walang tulong. Ibinigay ng Dios sa mananampalataya ang Banal na Espiritu upang akayin siya sa lahat ng katotohanan. At dahil lahat tayo ay umaasa sa Banal na Espiritu, hindi natin Siya dapat pighatiin ng kasalanang hindi ipinahahayag o ng maling saloobin sa pag-aaral ng Kasulatan. Dahil ang Banal na Espiritu ay nananahan sa bawat mananampalataya, walang iisang grupo lamang ang may hawak sa pagtuklas ng mga katotohanan ng Dios. Totoo na may ilang binigyan ng natatanging kaloob upang maging guro, pero lahat ay maaaring matuto nang tuwiran mula sa Banal na Espiritu. Dahil ang pagkakilala sa Dios ay dumarating sa pamamagitan ng pahayag, hindi kailangan ang mataas na pinag-aralan o matalas na talino para mag-aral ng Biblia. Gayunman, hindi dapat gawing dahilan ang kakulangan sa mga ito para maging tamad o pabaya sa pag-aaral. Lahat ng kakayahan at kaalaman ay dapat ilaan sa Panginoon, at panatilihin sa pinakamahusay na kalagayan para sa Dios. May ilang bagay din na dapat isaalang-alang. Kung paanong sa dakilang gawa ng Dios sa paglikha ay may mga takdang batas, gayundin sa salita ng Pahayag ay

may mga takdang batas na dapat tanggapin. Pero kinikilala rin natin na may bahagi ang tao na dapat isipin, at iyon ay ang pagpapakahulugan. Maaari itong makulayan ng pinag-aralan, kapaligiran, o mga personal na hilig. Kaya nakikita natin kung gaano kahalaga na may mga takdang prinsipyo sa pagpapakahulugan na palagiang gagamitin sa lahat ng pag-aaral ng Biblia.

Sa paglapit natin sa Kasulatan, may ilang katotohanan na dapat kilalanin. Una, may plano ang Dios para sa Kaniyang nilalang. Iyan ang natuklasan ni Nebuchadnezzar: “At ginagawa niya ang ayon sa kaniyang kalooban sa hukbo ng langit, at sa mga nananahan sa lupa: at walang makapipigil ng kaniyang kamay, o makapagsasabi sa kaniya, Anong ginagawa mo?” (Daniel 4:35). Dahil mahal ng Dios ang Kaniyang mga nilalang at isinama Niya sila sa Kaniyang mga plano, ikinalulugod Niyang ipahayag sa kanila ang planong iyon. Minsan ay sinabi Niya sa sangbahayan ni Jacob, “Aking ipinahayag ang mga dating bagay mula nang una;… (Isaiah 48:3a).

Kusang pinili ng Dios na limitahan ang paraan ng pahayag na iyon sa mga salita at larawang mauunawaan ng Kaniyang mga nilalang. Sa Numbers 12:6 ay mababasa natin, “Kung magkaroon sa inyo ng isang propeta, akong Panginoon ay pakikilala sa kaniya…” Ibinigay din ng Dios ngayon, sa panahong ito, ang kakayahang tumanggap ng pahayag ng Dios mula sa Salita. Ang kakayahang ito ay una sa lahat ang buhay na walang hanggan. Ito ang paraan upang makilala natin ang Dios. Pagkatapos ay ang “espiritu ng karunungan at pahayag sa pagkakilala sa kaniya” (Ephesians 1:16). Pero ang pahayag na ito ay hindi para lang masiyahan ang ating pag-uusisa, o para gawin tayong “mga

eksperto sa hula," kundi para ituwid ang ating pamumuhay, pukawin ang mapagmahal at kalugud-lugod na paglilingkod, at palakasin ang ating pag-asa.

Dahil sa mga nakaraan nating pag-aaral sa seryeng ito ay tinalakay natin ang mga propeta at ang hula, titingnan naman natin ngayon ang pagpapakahulugan sa mga Kasulatang may kinalaman sa hula. Makabubuting pag-isipan ang tatlong mahalagang prinsipyo.

1. Ang Prinsipyo ng Pananaw ng Hula.

2. Ang Prinsipyo ng Pagkakasunud-sunod ng Panahon sa Hula.

3. Ang Prinsipyo ng mga Salitang Ginagamit sa Hula.

Napakaraming kalituhan ngayon na hindi sana nangyari kung sinunod lang ang unang prinsipyo. Kailangang isaalang-alang ang pananaw ng hula dahil sa larangan ng mga bagay na walang hanggan, ang panahon at espasyo ay hindi umiiral gaya ng sa lupa. Kaya hindi nakapagtataka na makitang ang mga pangyayaring inihula ay inilalahad na para bang magkatabi sa paningin at sa panahon, pero sa kasaysayan ay magkalayo pala, kung minsan ay libu-libong taon ang pagitan. Maihahalintulad ito sa mga bituin. Sa mata ng taong nakatayo sa lupa, may mga bituing parang magkalapit, pero ang totoo ay napakalayo ng agwat nila sa kalawakan, milyun-milyong light-year ang layo.

Madaling ipakita ang ilang halimbawa ng prinsipyong ito. Ang Isaiah 61:1-3 ay naglalahad ng isang hula na tila nasa iisang panahon lang, pero sa katuparan nito ay alam natin na mahigit 1900 taon na ang namagitan sa unang bahagi, na natupad sa Luke 4:18 at mga kasunod, at sa huling bahagi, "ang araw ng panghihiganti…," na

hindi pa dumarating. Sa King James Version, ang lahat ng siglong iyon ay kinakatawan lamang ng isang kuwit. Ang panaginip tungkol sa larawan sa ikalawang kabanata ng Daniel ay inilahad bilang iisa, pero maraming siglo ang kinakatawan ng mga kahariang binanggit doon. Ang mga katotohanang inihula sa Micah 5 ay parang iisang tuloy-tuloy na plano, pero ang totoo ay sumasaklaw ito mula sa pagkakatawang-tao hanggang sa kaharian.

Parang madaling matisod sa kalituhang ito ang ilang makabagong manunulat ng awit. Ang mga nakapupukaw na awit gaya ng “The King is Coming” ay isang halo-halong kalituhan tungkol sa hula, na hindi nakikilala ang pagkakaiba ng pagdating ng Panginoon para sa Iglesia at ng pagdating ng Hari kasama ang Iglesia at ang mga hukbo ng Langit.

Kailangang gamitin ang Prinsipyo ng Pagkakasunud-sunod ng Panahon sa Hula kung nais nating maunawaan kung ano talaga ang sinasabi ng Dios. Sa mga Kasulatang may kinalaman sa hula ay mababasa natin ang “mga oras,” “mga araw,” “mga panahon,” “mga kapanahunan,” at “ngayon,” payak man o may kasamang paglalarawan, gaya ng “mga kapanahunang… darating.” Binanggit ng Panginoong Jesus ang “Kaniyang oras,” na malinaw na tumutukoy sa panahong gaganapin ang gawain ng pagtubos, hindi lang animnapung minuto. Tumutukoy ito sa isang maikli pero mahalagang yugto na may malaking kahulugan, sa mabuti man o sa masama. “Ito ang inyong oras, at ng kapangyarihan ng kadiliman,” sabi ng Panginoon sa mga pinuno ng bayan sa Gethsemane.

Ang Araw ni Cristo ay ginagamit tungkol kay Cristo at sa Kaniyang Iglesia sa kalangitan, samantalang ang Araw ng Panginoon ay laging may kinalaman sa paghatol (tingnan ang Zephaniah 1:14-18). Ang Araw ng Dios ay ang walang hanggang araw kung kailan ang kasalukuyang sansinukob ay natunaw na at may bagong kaayusang pinasimulan na tinatahanan ng katuwiran (2 Peter 3:12). Ang “huling araw” ay hindi isang araw na dalawampu’t apat na oras sa pinakadulo ng lahat ng bagay. Ito ang dakilang pangwakas na yugto kung kailan ipakikita ng Dios ang kinahinatnan ng mga pakana ni Satanas, ng mga gawa ng tao, at ng Kaniyang sariling mga daan. Ang “araw ng tao” ay ang mahabang panahon na sinikap ng tao na pamahalaan ang sarili niyang buhay ayon sa sarili niyang isip, sariling kalooban, at sariling layunin. Ang “Araw ng Kaligtasan” ay ang panahon mula sa pagdating ng Tagapagligtas hanggang sa pag-agaw sa Iglesia. Bagaman marami ang maliligtas sa panahon ng kapighatian, hindi kaligtasan ang magiging katangian ng mga araw na iyon.

Iba-iba rin ang pagkakabanggit sa “mga panahon.” May tinutukoy na “mga huling panahong ito” sa 1 Peter 1:20. Iyon ang yugto na hindi tiyak ang haba, na sumunod sa lahat ng naunang “panahon” bago dumating sa lupa ang Panginoong Jesus. Ang “mga huling panahon” sa 1 Timothy 4:1 ay isang yugto sa loob ng huling panahon. Ito ay kabaligtaran ng mga “naunang” panahon, gaya ng huling ulan na kabaligtaran ng unang ulan, at dumarating bago mag-anihan. Ang “huling panahon,” sa mas tiyak na kahulugan, ay ang panahon kung kailan ang antikristo ay magkakatawan sa isang tao; ang konteksto ang magpapakita kung ang pananalita ay ginagamit nang pangkalahatan o tiyakan.

Itutuloy

Mga Prinsipyo sa Pagpapakahulugan (Ikatlong Bahagi) (Marso–Abril 1976)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 8 Blg. 2, Marso–Abril 1976.

Ito ang ikatlong artikulo sa serye ni J. Boyd Nicholson tungkol sa Mga Prinsipyo sa Pagpapakahulugan. Dito ay nagtuturo siya nang malinaw tungkol sa mga dispensasyon. Ang susunod na bahagi ng nakatutulong na seryeng ito ni kapatid na Nicholson ay tungkol sa “Ang mga Prinsipyo ng mga Salitang Ginagamit sa Hula.”

May isa pang salitang madalas gamitin sa mga pagtuturo tungkol sa hula. Ito ang “dispensasyon.” Tinawag ito ng ilan na “isang matinik na nakaiinis na salita,” malamang dahil sa pabaya at labis-labis na paggamit nito ng iba. Sinabi ni Augustine, ang dakilang teologo: “Pag-ibahin mo ang mga kapanahunan at magiging malinaw ang Kasulatan. Napakahalaga ng pag-unawa sa mga dispensasyon para malinaw na maunawaan ang Salita ng Dios. Kapag hindi pinag-iiba ang mga dispensasyong ito, kalituhan lang ang bunga sa napakahahalagang bahagi ng pahayag ng Dios.

Gayunman, ang paraang ito ng pagpapakahulugan na tinatawag na “Dispensationalism” ay nagkaroon, at mayroon pa rin hanggang ngayon, ng mga mapapait na kalaban. Tinawag ito ni Phillip Mauro na “ang lebadura ng dispensationalism” at sinabi niyang ito ay “modernistiko sa pinakamahigpit na kahulugan.” Sabi naman ni Daniel Fuller, ang dispensationalism ay “hindi pare-pareho at hindi maitugma ang sarili sa mga datos

ng Biblia.” Marami pang iba ang bumatikos dito at sa mga taong may ganitong paniniwala.

Kaya nakikita natin na mahalagang maging panatag ang ating isip tungkol sa katumpakan ng ganitong paglapit sa Kasulatan. Ano nga ba ang “dispensasyon”? Lumilitaw ang salitang ito sa iba’t ibang anyo sa Bagong Tipan nang mga 19 na beses, at iba-iba ang salin nito: “pagkakatiwala,” “dispensasyon,” “katiwala ng hari,” “mga tagapamahala.” Ang salita mismo, “oikonomia,” ay pinagsamang salita mula sa “oikos,” isang bahay, at “nomos,” isang batas, at nagdadala ito ng ideya ng pamamahala sa isang sambahayan para sa may-ari. Kaya ang salitang “pagkakatiwala” o pagiging katiwala ang agad pumapasok sa isip, at sa A.V. nga ay 11 beses na iniuugnay ang salitang ito sa pagiging katiwala. Ano kung gayon ang mga katangian ng ganitong kaayusan?

May dalawang panig. Ang isa ang nagkakatiwala, at ang isa ang tumutupad ng mga tungkulin. May mga tiyak na tungkulin. May tiyak na pananagutan kung paano tinupad ang mga tungkulin. Maaaring may pagbabago kapag may kataksilan, at ang pagkakatiwala ay maaaring tapusin o baguhin ng may-ari.

Masasabi natin, kung gayon, na ang dispensasyon sa Kasulatan ay isang pagkakatiwalang itinatag ng Dios tungkol sa isang tiyak na pahayag ng Kaniyang isip at kalooban, kung saan ang mga pinagkatiwalaan ay may pananagutang tumugon sa Dios sa buong panahong umiiral ang pagkakatiwalang iyon. Ang dispensasyon ay hindi basta isang yugto ng panahon, bagaman siyempre ay umiiral ito sa loob ng ilang hangganan ng panahon.

Maaari ba nating makilala ang ganitong mga dispensasyon sa Biblia? Malinaw na may dalawang

pangunahing bahagi ang Biblia, ang Luma at Bagong Tipan, o Tipan. Magkaibang-magkaiba ang dalawang tipang ito. May dalawang magkaibang katuwang. Sa Luma, ito ay isang Bansa. Sa Bago, ito ay ang Iglesia. May dalawang magkaibang lahi. Sa Luma, ito ay makalupa, na nagmula kay Abraham. Sa Bago, ito ay makalangit, na nagmula kay Cristo. May dalawang magkaibang prinsipyo. Sa Luma, ito ay Kautusan. Sa Bago, ito ay Biyaya (John 1:17).

Kaya kahit sa mababaw na pagtingin sa Kasulatan ay makikita natin na may hindi bababa sa dalawang dispensasyon. Pero ang maingat na pag-aaral ay magpapakita na iba-iba ang pakikitungo ng Dios sa tao sa iba't ibang panahon, at may inaasahan Siyang tiyak na pagtugon ayon sa pagkakatiwala ng mga tiyak na pahayag Niya tungkol sa Kaniyang sarili.

Ang una, mapapansin natin, ay nakitungo ang Dios sa tao noong siya ay nasa KAWALANG-SALA, at ipinagkatiwala sa kaniya, bilang kinatawan ng Dios, ang "bawa't hayop na gumagalaw" (Genesis 1:28). Siya ay may pananagutan sa Dios na pamahalaan at alagaan ang ipinagkatiwala sa kaniya, na may iisang pagbabawal lamang. Hindi siya dapat kumain mula sa punong kahoy ng pagkakilala ng mabuti at masama. Habang tapat niyang tinutupad ang pagkakatiwalang ito, may bukas na pakikisama siya sa Dios. Alam na natin ang sumunod na nangyari.

Pagkatapos ng "pagkahulog" (ang espiritu ng tao ay nahulog sa larangan ng kaluluwa at napasailalim sa mga damdamin nito; ang kaluluwa ay napasailalim sa paghahari ng katawan at ng mga pita nito; ang katawan ay napasailalim sa paghahari ng kasalanan at ng mga

batas nito sa mga sangkap; kaya ganap ang “pagkahulog”), dumating ang pagkahiwalay sa Dios at isang bagong paraan ng paglapit na nakasalig sa handog na may dugo, at isang bagong pagkakatiwala ng PANANAGUTANG MORAL. Ang dispensasyong ito ay humantong sa kasamaang walang pigil (Genesis 6:5), na hinarap ng Dios sa pamamagitan ng hatol ng baha.

Pagkatapos ng “baha,” naglagay ang Dios ng bagong pagkakatiwala sa tao, ang PAMAHALAAN NG TAO. Ang dating pagpigil ay nasa loob; ngayon ay may idinagdag na pagpigil mula sa labas, ang pamahalaang sibil. Ang dispensasyong ito ay humantong sa Babel at sa pagkakalat ng sangkatauhan (Genesis 11).

Pagkatapos ng “kabiguan” ng tao na mamahala sa ilalim ng Dios, gumawa ang Dios ng bagong bagay at nagsimulang bumuo ng isang bansa na sa pamamagitan nito ay pagpapalain Niya ang sangkatauhan. Tinawag Niya si Abraham upang maging ama ng bansang ito at binigyan siya ng pangakong walang kondisyon. Sa ganito ay nagsimula ang dispensasyon ng PANGAKO.

Pagkatapos ng “pagkabuo” ng bansa, ang dispensasyon ng Pangako ay hinalinhan ng pagbibigay ng KAUTUSAN sa Sinai. Pero ito ay nagdagdag lamang sa pananagutan ng tao. Hindi nito pinawalang-bisa ang mga prinsipyo ng pamamahala: ang Budhi, ibig sabihin ay pagpigil mula sa loob, o pamamahala sa sarili; ang Pamahalaan ng Tao, ibig sabihin ay pagpigil mula sa labas, o Pamahalaang Sibil; ang Kautusan, ibig sabihin ay pagpigil mula sa itaas, o Pamamahala ng Dios — lahat ng ito ay nagpasan ng pananagutan sa tao.

Ang kasaysayan ng Israel, gaya ng alam natin, ay talaan ng paulit-ulit na paglabag sa kautusan. Lubos silang

nabigong makita na ang kautusan ay hindi ibinigay para GAWING matuwid ang tao, kundi para ipakita na ang tao ay hindi matuwid at para ihayag ang katuwiran ng Dios.

Pagkatapos maipakita ang “kawalang-saysay” ng kautusan na magbigay ng katuwiran, isinugo ng Dios ang Kaniyang sariling Anak. “Sapagka’t ang hindi magawa ng kautusan, dahil sa ito’y mahina sa pamamagitan ng laman, ay ginawa ng Dios, na sinugo ang kaniyang sariling Anak sa wangis ng lamang salarin at dahil sa kasalanan, ay hinatulan ang kasalanan sa laman” (Romans 8:3).

Ngayon ay makikitungo ang Dios sa tao sa BIYAYA. Ibig sabihin, hiwalay sa ipinagmamalaking mga kabutihan o sa napakaraming pagkukulang ng tao, ibibigay ng Dios nang walang bayad sa tao ang hindi kayang ibigay ng anumang ibang sistema, at iyon ay ang ganap na kaligtasan mula sa kasalanan, ang malayang pagpasok sa Banal na Presensya ng Dios, at ang pagdanas ng kapuspusan ng buhay at ang katuparan ng layunin ng pag-iral.

Sa dispensasyong ito ng biyaya ng Dios tayo naroroon ngayon, ayon sa kasaysayan. Tumatawag ang Dios ng isang bayan mula sa lahat ng bansa. Sila ang tinatawag na “ekklesia,” ang “mga tinawag palabas” o ang “kapulungan,” na karaniwang tinatawag na “ang Iglesia.” Ang pagkakatiwalang pinananagutan ngayon ng tao ay ang Ebanghelyo ng ating Panginoong Jesucristo.

Ang kapanahunan at dispensasyong ito ay tatapusin ng sunud-sunod na mga pangyayaring inihula, na magsisimula sa pag-agaw sa Iglesia. Ang pagbangon ng mga “natutulog kay Jesus” ay magbubuklod, nang

nakikita, sa buong Katawan sa unang pagkakataon sa kasaysayan.

Ito ang magpapasimula ng sunud-sunod na mga pangyayaring hahantong sa “Araw ng Panginoon” — ang pagpapakita ng Panginoon sa kapangyarihan at kaluwalhatian upang itatag ang Kaniyang paghahari sa lupa, at sa gayon ay pasimulan ang dispensasyon ng KAHARIAN. Ito ang magiging huling pagkakatiwala sa tao sa lupa, kung kailan sa wakas ay bibigyan ang tao ng pribilehiyo ng ganap na pamamahala at ng lahat ng kaakibat na pagpapala nito. Kahit dito ay ipakikita pa rin ng tao ang lubos na kasamaan ng puso ng tao sa pamamagitan ng paghihimagsik sa pangunguna ni Satanas, sa maikling panahon. Ang maluwalhating kahariang ito ay sa huli ay ibibigay sa Dios, sa Ama… upang ang Dios ay maging lahat sa lahat (1 Corinthians 15:20-28). Ito ang tinatawag na “ang wakas” sa talatang 24. Hindi ang “pagtatapos,” kundi ang sukdulang layunin, ang kaganapan.

Ang hindi pag-iiba sa mga dispensasyon, at sa pakikitungo ng Dios sa tao sa iba’t ibang pagkakatiwalang ito, ay pagkalito sa Kautusan at Biyaya, sa Israel at sa Iglesia, sa Pagdating ni Cristo para sa Iglesia at sa Pagpapakita ng Panginoon kasama ang Iglesia sa kapangyarihan at dakilang kaluwalhatian.

Ang matitibay na prinsipyo ng pagpapakahulugan ay tutulong sa nag-aaral na magmula sa Kasulatan patungo sa kaniyang mga paniniwala at paninindigan, at hindi mahulog sa kahangalan ng kabaligtaran, ang magmula sa ating mga paniniwala patungo sa Kasulatan at pilitin itong umayon sa ating mga dati nang palagay.

Susunod - ang Mga Prinsipyo ng mga Salitang Ginagamit sa Hula.

Mga Prinsipyo sa Pagpapakahulugan (Ikaapat na Bahagi) (Mayo–Hunyo 1976)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 8 Blg. 3, Mayo–Hunyo 1976.

Mga Salitang Ginagamit

Dahil ang Biblia ay pahayag ng Dios, na walang hangganan, at tumatalakay sa mga bagay na walang hanggan at espirituwal, madaling makita na ang lawak ng mga bagay na ito ay higit pa sa kayang abutin ng payak na pananalita. Kaya ikinalugod ng Dios na gumamit ng iba’t ibang paraan ng pananalita upang ihatid ang Kaniyang pahayag sa mga anak ng tao. Lahat ng yaman ng wika ay ginamit upang maging malinaw ang mga bagay sa isip at espiritu ng tao, at upang lubos na maihatid ang katotohanang kung hindi ay hindi agad mauunawaan.

Sa maraming anyo at istilong ito, may ilang pangunahin. Ang mga ito ay: Typology (mga Tipo o Larawan), Simbolismo, Talinghaga, Alegorya at, siyempre, Payak na Pananalita.

Typology (mga Tipo o Larawan)

Dahil sa ilang labis-labis na pahayag at guni-guning pagpapakahulugan ng ilan tungkol sa mga tipo, nawalan ng magandang pangalan ang ganitong paraan ng paglalahad sa ilang lugar. Gayunman, dapat panindigan na ang typology ay isang wastong paraan ng pagpapakahulugan sa Biblia.

Ang mga tipo ay mga “object lesson” ng Dios, kung saan ipinaliliwanag Niya ang Kaniyang malalalim na kaisipan at ang “malalalim na bagay.”

Ano nga ba ang tipo? Makatutulong sa atin ang pagsusuri kung paano ginamit ang salitang ito sa Bagong Tipan. Ang salitang tupos ay isinalin sa siyam na paraan: “halimbawa, uliran, anyo, larawan, hugis, paraan, huwaran, bakas, tipo.”

Ang ilang pangyayari ay mga tipo, bilang mga “halimbawa.” Nakikita natin ito sa 1 Corinthians 10:11: “Ang lahat ngang ito ay nangyari sa kanila na pinakahalimbawa (mga tipo); at pawang isinulat upang ating maging babala, na mga dinatnan ng katapusan ng mga panahon.”

Ang ilang tao ay mga tipo bilang “huwaran” na dapat tularan. Nakikita ito sa 1 Peter 5:3. Doon, ang matatanda ay pinapayuhang maging “mga halimbawa” sa kawan.

Ang ilang bagay ay maaaring maging tipo, sa paraang kinakatawan nila nang nakikita ang hindi nakikita. Ang isang halimbawa nito ay nasa Acts 7:43: “… ang tabernakulo ni Molech, at ang bituin ng inyong dios na si Rephan, ang mga larawang (mga tipo) inyong ginawa upang sambahin ….”

Ang buong katawan ng aral ay isang tipo ng Dios, bilang isang inihayag na tatak ng Dios na hindi nakikita. “… kayo’y nagsitalima ng buong puso sa anyo (tipo) ng aral na sa inyo’y ibinigay.”

Kung susubukan nating bigyan ng kahulugan ang isang tunay na tipo sa Biblia, marahil ay masasabi natin: Ang tunay na tipo sa Biblia ay isang tao, pangyayari, o

institusyon na sadyang itinugma sa katapat nito (antitipo), at sa pamamagitan nito ay mas malinaw nating nauunawaan ang katotohanan tungkol sa katapat na iyon.

Kailangan ang isang salita ng pag-iingat sa paggamit ng typology sa pagpapakahulugan ng Kasulatan. Ang tipo ay dapat higit pa sa pagkakahawig o pahiwatig; dapat ay sinadya itong maging larawan. Halimbawa, ang mga himno ay nakabuo ng ilang kaisipan na kung minsan ay mahirap alisin. Madalas awitin ang Canaan na para bang ito ang Langit. Pero para sa Israel, mas marami silang kaaway na nilabanan sa Canaan kaysa noong nasa ilang sila. Hindi, sa Langit, wala roon ang kaaway.

Simbolismo

Maraming uri ng simbolo ang ginagamit. May ilang tao, katungkulan, pangyayari, gawa at bagay na makikitang mga simbolo. Ang mga pangalan ng simbolo ay dapat unawain nang literal, at mula rito hahanapin ang una nitong kahulugan. Dapat ding pahalagahan ang likas na katangian ng simbolo. Halimbawa, ang katangian ng leon bilang simbolo ay malinaw na iba sa katangian ng kordero.

May hindi bababa sa tatlong bagay na dapat nating bigyang-pansin pagdating sa simbolo. Una, pagkakahawig. May pagkakahawig ang simbolo at ang sinasagisag nito. Halimbawa, si Jezebel at ang huwad na iglesia. Ikalawa, ibang talata. Dapat suriin ang iba pang talatang gumagamit ng parehong simbolo, dahil kadalasan ay iisa ang kahulugan ng bawat simbolo sa buong Biblia. Ikatlo, pahayag. Hindi tayo pinababayaan sa sarili nating guni-guni o katalinuhan sa pagpapakahulugan ng mga simbolo. Kadalasan, kung

hindi man sa lahat ng pagkakataon, ang kahulugan ng simbolo ay matatagpuan sa ibang bahagi ng Salita ng Dios.

Talinghaga at Alegorya

Dahil halos magkapalit lang ang dalawang salitang ito, pag-isipan muna natin silang magkasama sa ngayon. Magkahawig ang layunin ng bawat isa. Pareho silang salaysay na binuo o isinalaysay upang maghatid ng espirituwal na katotohanan. Maraming maling kaisipan ang napisa dahil sa maling pagpapakahulugan sa mga talinghaga, na pinipilit itong mangahulugan ng hindi kailanman sinadya ng Panginoon. Pinalalaki ang mga detalye para ipagtanggol ang sariling opinyon. Napakadelikadong lugar ito. Ang pagpapakahulugan sa mga talinghaga ay dapat umayon sa ilang prinsipyo.

Bawat talinghaga ay ginagamit para maghatid ng iisang pangunahing katotohanan. Lahat ng detalye ay dapat ituring na nasa ilalim nito at umaayon dito. Ang mga detalye, bagaman kawili-wili at kung minsan ay may malalim na pahiwatig, ay hindi dapat pilitin na mangahulugan nang higit sa sinadya.

May dalawang kahulugan ang mga talinghaga: ang literal at ang espirituwal. Para maunawaan ang huli, kailangang ipaliwanag muna ang una. Bukod dito, may tatlong bahagi ang mga talinghaga: ang panlabas na kuwento, ang paliwanag, at ang saklaw. Ang mga talinghaga ay mga bintana sa gusali ng katotohanan upang pumasok ang liwanag, hindi mga pundasyon na pagbabatayan ng doktrina.

Ang alegorya ay “pagsasabi ng isang bagay sa ibang paraan.” Ito ay isang salaysay na sa literal na kahulugan

nito ay idinadagdag ang isang mas espirituwal na kahulugan. Dapat pansinin ang pagkakaiba ng payak na pagpapakahulugan sa isang alegorya sa Kasulatan at ng pagkakamaling gawing alegorya ang payak na Kasulatan. Napakarami ng malalaking panganib ng paraang alegoriko ng pagpapakahulugan. Ang paraang ito ay nanghuhula-hula; hindi ito nagpapaliwanag. Ginagawa nitong sariling sukatan ng katotohanan ang nagpapakahulugan, at ibinabalik siya sa sarili niyang katalinuhan at hindi sa Banal na Espiritu.

Payak na Pananalita

Dahil ang Biblia ay isang pahayag, makatitiyak tayo na nais ng Dios na matuklasan natin ang kahulugan nito. Kaya makatitiyak tayo na saanman ginamit ang mga Tipo, Simbolo, Talinghaga at Alegorya, hinding-hindi nila sasalungatin ang malinaw na sinasabi sa payak na pananalita sa ibang bahagi ng Kasulatan.

Ang Hiwaga ng Kapighatian (Unang Bahagi) (Enero–Pebrero 1978)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 10 Blg. 1, Enero–Pebrero 1978.

Nakababahalang katotohanan sa panahon natin na sa mga mananampalataya, halos wala nang buhay na hindi naaabot ng kapighatian sa anumang anyo. Halos wala nang tahanan na hindi pa nakaranas ng isang matinding dagok mula sa kaaway. Marahil ngayon lang, higit kailanman, sinalakay ni Satanas ang mga banal nang ganito katiyaga, ganito kaplanado, at ganito kawalang-awa. Marami ang dumaraing mula sa pusong nagdadalamhati at kung minsan ay naguguluhan, “Sisikat pa kaya ulit ang araw?” Maraming tanong, pero hindi laging may sagot, kaya may panganib na sumuko na lang, manghina na lang sa ilalim ng lahat ng ito.

Kahit wala sa atin ang tinawag para magdusa gaya ni Job, ang pagsusuri sa kanyang naranasan ay maaaring makatulong at makapagpalakas ng loob ng maraming banal na nagdurusa.

Baka may mananampalatayang hindi pa nasusubok at wala pang pilat, na nagsisimula pa lang sa buhay, ang mag-isip na ang ganitong pag-aaral tungkol sa dalamhati at lungkot ay medyo malungkot o walang kinalaman sa kanya. Sabihin natin ito: bawat anak ng Diyos, maaga man o huli, ay isusubsob ang mukhang basa ng luha sa dibdib ng Ama at hihikbi, “Bakit, bakit po, bakit?”

Walang kapantay ang aklat ni Job bilang isang akdang pampanitikan dahil sa husay ng pananalita at sa ganda ng anyong patula nito. Pero higit pa roon, ito ay isang

buhay at pumipintig na obra maestra tungkol sa karanasan ng tao, sa katapatan ng Diyos, at sa mga gawain ni Satanas.

Ito ay isang pag-aaral tungkol sa “hiwaga ng kapighatian.” Sa pamamagitan ng aklat na ito mula sa napakalayong nakaraan, hinahawi ng Diyos ang tabing sa pagitan ng panahon at ng walang hanggan. Pinahihintulutan Niya tayong masilip ang maharlikang hukuman ng langit habang ito’y nagpupulong, ang malakas na kapangyarihan ni Satanas habang kumikilos, at ang lahat ng uri ng damdamin ng tao, habang ang isang taong nagdurusa ay tumutugon sa pinakamalalalim na karanasan ng buhay.

Hindi layunin ng artikulong ito na gugulin ang panahon sa masusing pagsusuri sa magandang akdang ito ng sinaunang panitikan para alamin kung sino talaga si Job, kung kailan talaga siya nabuhay, o kung sino ang manunulat na kinasihang sumulat ng mga salita. Sapat na sa ngayon na patunayan nating si Job ay isang tunay na tao. Isa siyang taong nabuhay at huminga, isang taong dumaan sa nakalilitong karanasan ng malalim na pagdurusa na tila walang sagot.

Masasabi rin natin na bawat banal—nagdurusa man ngayon, magdurusa pa lang, o nakadaan na sa malalalim na tubig—ay makakakuha ng aliw para sa kaluluwa, katiyakan para sa isip, at pagpapanibago para sa puso sa pagsusuri ng ipinahayag ng Diyos sa sinaunang aklat na ito. Ang totoo, ito ay kasing-bago ng diyaryo bukas.

Simple at makahulugan ang pagbubukas ng aklat: “May isang lalake.” Sa isang simpleng paghahati, maipapakita natin si Job sa apat na paraan: si JOB bilang TAO, si JOB

at ang kanyang KAAWAY, si JOB at ang kanyang mga KAIBIGAN, at si Job at ang kanyang DIYOS.

Si Job Bilang Tao

Habang binabasa natin ang aklat na ito, nababago ang diin na inilalagay natin sa mga unang salita. Sa simula, ang madalas nating diinan ay ang salitang “may.” “MAY isang lalake…” Pero habang pumapasok tayo sa aklat at nakararating sa matagumpay nitong wakas, mas mabuting ilagay ang diin sa una at sa huling salita: “MAY isang LALAKE…” Kung may tunay na lalake man, si Job iyon. Tunay siyang namumukod-tanging halimbawa.

SA MORAL NA BUHAY, siya ay taong may INTEGRIDAD. Ang mga salitang ito ay patotoo ng Diyos tungkol sa kanyang pagkatao. Kung tungkol sa sarili niya, si Job ay “sakdal.” Hindi ibig sabihin nito na wala siyang kasalanan. Iisa lang ang taong kailanma’y walang kapintasan—ang ating minamahal na Panginoong Jesus. Ang ibig sabihin lang nito ay hinog, ganap na lumago, hindi lang sa katawan kundi pati sa isip, sa damdamin, at sa espiritu. Masasabi nating buo at balanse ang kanyang pagkatao. Kung tungkol sa ibang tao, sinasabing siya ay “matuwid”; ang ibig sabihin lang nito ay diretso siya sa lahat ng pakikitungo niya. Kung tungkol sa Diyos, siya ay “natatakot sa Diyos,” isang damdaming lubhang kailangan sa panahon natin, kung kailan sinisikap ng mga tao na gawing parang tao ang Diyos at gawing parang diyos ang tao, isang panahon na basta na lang nakikipagbiruan ang mga tao sa Makapangyarihan sa lahat na para bang tao lang Siya. Kailangan natin ng panibagong pagtingin sa kadakilaan at kalakhan ng Diyos ng Biblia.

Ang katwiran para sa ganitong pagbibiruan ay dahil daw sa dispensasyong ito ay may malapit tayong kaugnayan sa Diyos bilang Ama, kaya puwede tayong maging mas maluwag sa Kanya. Duda ako kung makukumbinsi ng katwirang iyan si Saulo na taga-Tarso habang nakahandusay siya, nabulag ng kaluwalhatian, sa daan papuntang Damasco, o ang matandang si Juan, na nakadapa na parang patay sa mga bato ng Patmos. Hindi, ang mga taong nakakilala sa Diyos nang higit kaninuman sa atin—sina Moises, Isaias, Daniel, at iba pa—ay alam kung ano ang pagkatakot sa Diyos. Mahusay itong isinulat ni F.W. Faber:

Aking Diyos, kay kahanga-hanga Mo,
Kay liwanag ng Iyong kadakilaan!
Kay ganda ng Iyong luklukan ng awa,
Sa kailaliman ng nag-aapoy na liwanag!
Kay kakila-kilabot ng Iyong walang hanggang mga taon,
O Panginoong walang hanggan,
Ng mga espiritung nakayukod araw at gabi
Walang tigil Kang sinasamba!
O kay laki ng takot ko sa Iyo, buhay na Diyos,
Takot na pinakamalalim at pinakamagiliw,
At sinasamba Kita nang may nanginginig na pag-asa,
At mga luha ng pagsisisi!

Kung tungkol sa mundong nakapaligid sa kanya, siya ay "lumalayo sa masama." Balanse ang buong buhay niya. Tama at hinog ang mga pakikitungo niya.

SA MATERYAL NA BAGAY, siya ay taong may KAYAMANAN. Kasama sa kanyang kayamanan ang isang masayang pamilya, dahil binigyan siya ng Diyos ng pitong anak na lalaki at tatlong anak na babae. Pitong

beses sa isang taon sila nagpipiging, marahil ay isang uri ng pagdiriwang sa kaarawan ng bawat anak na lalaki. Makikita kung gaano sila kalapit bilang pamilya dahil hindi nila kinaliligtaang imbitahin ang kanilang mga kapatid na babae. Ang isang malapit at masayang pamilya ay tunay na malaking kayamanan. May materyal na kayamanan din siya; ang mga tupa, kamelyo, baka, at asno na napakarami ang sukatan ng kanyang yaman. Para pamahalaan at alagaan ang lahat ng ito, may mga lingkod siya—"totoong malaking sangbahayan."

SA LIPUNAN, siya ay taong may MATAAS NA KATAYUAN, "ang pinakadakila sa lahat ng mga anak ng silanganan." SA ESPIRITUWAL NA BUHAY, siya ay taong MAKADIYOS. Pinapaging-banal niya ang kanyang pamilya. Iginagalang siya ng lahat, dahil kapag nagpapasabi siya para gawin ito, hindi nila siya kinukutya o minamaliit ang kanyang espiritwal na pagsisikap. Naghahandog siya para sa kanila; patuloy at makatotohanan siyang namamagitan para sa kanila. Tapat niyang kinikilala kung ano ang maaaring nasa puso nila. Hindi bulag ang pagmamahal niya sa kanyang pamilya; malalim niya silang minamahal.

Ito ang taong dumaan sa ganoong pagsubok at kalituhan —hindi dahil sa kanyang kayamanan, sa kanyang katayuan, o sa kanyang magandang pamilya. Iyon ay dahil sa kanyang espiritwal na pagkatao.

Habang binabasa natin ang aklat na ito, nagiging malinaw na may aral dito para sa atin. Kung sisikapin nating mamuhay para sa Diyos, na mapalago at mapahinog ang ating buhay, kung pagsisikapan nating maging matuwid sa harap ng tao at lumayo sa masama,

halos tiyak na makukuha natin ang pansin ng kaaway, at sasalakayin tayo sa anumang paraan.

Si Job at ang Kanyang Kaaway

Sa pinakasimula ng sinaunang aklat na ito, nakita natin ang isang tunay na tao na inilagay sa harap natin: “May isang lalake…” Ngayon, sa talata anim ng unang kabanata ay mababasa natin, “Isang araw nga…” Napakahalagang araw iyon sa buhay ng taong ito, pero hindi niya iyon alam noon. Tayo, alam natin, dahil dito ay hinahawi ng Diyos ang tabing sa pagitan ng panahon at ng walang hanggan. Pinahihintulutan tayong masilip ang isang pulong ng maharlikang hukuman ng langit.

Humaharap sa kanilang Hari ang mga kinatawan ng hukbo ng mga anghel, ang mga espiritung naglilingkod. Tila may uri ng paglilingkod ang mga anghel na ito, “ang mga anak ng Dios,” na may kinalaman sa sangkatauhan, at kailangan nilang magbigay-sulit sa kanilang mga ginagawa.

Sa gitna nila ay lumitaw ang isang masamang anyo, si Satanas mismo. Ang salitang “sa gitna” ay tila nagpapahiwatig ng pagtatago. Pero alam ng Diyos na naroon siya, at tinawag Niya siya para sumagot sa ilang tanong.

Nang hindi alam ni Job, siya ang naging larangan ng labanan ng Diyos at ni Satanas nang araw na iyon. Isang bagay ang mapasama SA labanan. Pero ibang-iba ang IKAW mismo ANG labanan. Kaya pinili ng Diyos si Satanas at hinamon siya tungkol kay Job. “Iyo bang pinansin ang aking lingkod na si Job…?” ang tanong. Ang “pagpansin” na ito ay hindi basta isang sulyap. Malalim na salita ito na may kasamang damdamin.

“Binantayan mo ba siya, sinuri, inikut-ikutan, at itinuon ang iyong puso sa kanya?” Napakalinaw na larawan ng kaaway bilang isang leong naglalaway, umiikot sa paligid ng kanyang biktima, naghahanap ng butas.

Noong nakaraang panahon, nagpulong sa Florida ang mga kinatawan ng World Council of Churches. Iniulat sa mga pahayagan na nagsagawa ng isang botohan sa mga relihiyosong ito tungkol sa ilang usapin sa Biblia. Isa sa mga tanong sa kanila ay, “Naniniwala ba kayo sa isang personal na diyablo?” Mahigit 80 porsiyento ang tumanggi na totoo si Satanas. Lumabas pagkatapos ang reporter sa mga kalye ng lungsod para itanong sa publiko ang parehong mga tanong. Napakarami sa mga tao ang umamin na naniniwala silang totoo at personal na naroroon at kumikilos si Satanas. Nagtapos ang reporter na mas maraming pananampalataya ang natagpuan niya sa mga bangketa ng lungsod kaysa sa mga kinatawan ng W.C.C. Kalahating hakbang lang ang layo ng pagtanggi na may Satanas sa pagtanggi na may Diyos. Iisang aklat ang nagsasabi sa atin tungkol sa dalawa.

Narito ang isang taong walang duda tungkol sa mga lalang ni Satanas at sa pagiging totoo niya. Kahit hindi alam ni Job noon kung bakit siya nagdurusa, ipinahayag ng Diyos sa atin ang lahat ng nangyari sa likod ng tabing.

Ang Kaaway

Hindi lang ito isang impluwensiya, kundi isang nilalang na may lahat ng katangian ng tunay na persona. Masama siya. Hindi biro si Satanas. Hindi siya karakter sa cartoon na nakasuot ng pulang masikip na damit, may matulis na tainga at itim na bigote. Makapangyarihan

siya. Huwag tayong magkamali. Si Satanas pa rin ang pinakamakapangyarihang nilalang na nilikha. Salamat sa Diyos, hindi siya makapangyarihan sa lahat, pero gayunman ay may taglay siyang kapangyarihang higit na lampas sa kakayahan ng tao na maunawaan o mapagtagumpayan nang mag-isa. Kahit si Miguel, ang dakilang anghel na iyon, ay hindi naglakas-loob na magbigay ng mapang-alipustang paratang laban sa masamang ito, kundi sinabi, “Sawayin ka nawa ng Panginoon.” (Jude 9).

Iba-iba ang paglalarawan sa kanya sa Kasulatan. Sa simula, nakikita natin siya bilang ahas, nandaraya at nagpaparumi sa pamamagitan ng lason ng kasalanan. Bilang leon, nakatatakot siya at nanlalamon, gumagala at umuungal. Bilang lobo, nagpapangalat siya at nanlilipol. Pero ang pinakanakatatakot at pinakamapanganib niyang anyo ay bilang anghel ng liwanag, nagliligaw at nandaraya.

May ilang karapatan pa rin si Satanas. Nakapapasok pa siya sa harapan ng Diyos para paratangan ang mga banal. Sinasalakay niya ang bayan ng Diyos nang personal at tuwiran, o sa pamamagitan ng kanyang mga alagad. Tinatanggihan niya ang mga ipinahahayag ng Diyos. Sinasabi pa rin niya ngayon, gaya noong pasimula, “Tunay bang sinabi ng Dios?”

Tungkol sa kanyang programa, ito ay walang tigil na pagkilos. Ang sagot niya sa unang tanong ng Diyos ay, “…sa pagpaparoo’t parito sa lupa, at sa pagmamanhik manaog doon.” Ang isang espiritu ay hindi lumalakad nang mag-isa, dahil wala itong katawan at kaya wala ring paa. Paano nga siya kumikilos? “Nagpaparoo’t parito” siya bilang espiritu, at “lumalakad” siya sa mga

katawan ng lahat ng nasa ilalim ng kanyang paghahari at utos. Ang programa rin niya ay malupit na kasamaan. Bilang kalaban, nagsasalita siya laban sa sariling bayan ng Panginoon. Paninirang-puri, kasinungalingan, at pag-aakusa nang walang batayan ang kanyang paninda. Pasaring, tsismis, at mga lihim na gawain—at kadalasan ay kumikilos siya sa likod ng balabal ng nakatagong pagkakakilanlan. Nang mag-ulat kay Job ang lingkod na nakatakas sa apoy na tumupok sa mga tupa at sa ibang mga lingkod, tinawag niya itong “apoy ng Dios… nahulog mula sa langit.” Pero hindi iyon mula sa Diyos; mula iyon kay Satanas. Kaya hindi tayo dapat magtaka, sa panahon natin ng mga kakaibang pagpapakita, na marinig muli ang masayang sigaw ng ilang walang espiritwal na pagkilala, “ang apoy ng Diyos ay nahulog mula sa langit,” gayong kung malalaman lang ang totoo, hindi lahat ng apoy ay galing sa Diyos at hindi lahat ng nasa sangkalangitan ay makalangit ang uri (Ephesians 6:12).

Ang pambungad ni Satanas bago ang pagsalakay ay siraan muna ang mga motibo ni Job. Ipinahihiwatig niya na ang kabanalan ni Job ay nakadepende sa kanyang pakinabang, at ang kanyang pagka-espiritwal ay nakatali sa kanyang kayamanan. Gayunman, kinikilala niya ang pananggalang ng Diyos sa paligid ng Kanyang lingkod. Tinawag niya itong bakod. Napakasimpleng salita ito—ang magbalot, ang bakuran. Ginamit ito ni Job para ilarawan ang kanyang katawan na bumabakod sa kanyang panloob na pagkatao (ch. 10:11). Walang makapapasok sa taong nasa loob, at hindi rin makalalabas ang tao sa bakod na iyon kung kailan niya gusto. Ngayon ay pinahintulutan ng Diyos si Satanas na salakayin ang lahat ng nakapaligid kay Job, pero ang

“kanyang sarili,” ang taong nasa loob, ay kailangang maingatan.

Ang Unang Pagsalakay

Sinimulan ni Satanas sa pagsalakay sa pinagkukunan ng hanapbuhay ni Job, ang kanyang mga baka at asno. Sa ganoon ay sinikap niyang ilugmok si Job SA PANANALAPI. Sumunod, sinalakay ni Satanas ang pinagkukunan ng ginhawa ni Job, ang kanyang mga tupa, na pinagkukunan niya ng init at pagkain. Sa ganoon ay sinikap niyang pahirapan si Job SA MATERYAL NA BAGAY. Ang sumunod na sinalakay ay ang pinagkukunan ni Job ng sasakyan, ang kanyang mga kamelyo. Sinikap niyang ihiwalay si Job SA KALAKALAN. Sunod na nilipol ang pinagkukunan ni Job ng katuwang, ang kanyang mga lingkod. Ngayon ay sinikap ni Satanas na guluhin siya SA KANYANG TAHANAN. At saka ang pinakamalupit sa lahat ng dagok: sinalakay ni Satanas ang pinagkukunan ni Job ng aliw, ang kanyang pamilya. Ngayon ay sinikap ni Satanas na wasakin siya SA DAMDAMIN.

Lahat iyan sa iisang araw! Hindi nakapagtatakang mabasa natin, “Isang araw nga”! Anong araw iyon! Hindi iyon malilimutan ni Job habang siya’y nabubuhay. Una, sa kabanata isa, hinawi ang tabing, pagkatapos ay inalis ang bakod, pagkatapos ay inalis ang mga pagpapala. Kawawang Job! Anong tanawin nang araw na iyon habang lumulubog ang araw; naroon si Job, nakasubsob sa lupa, ahit ang ulo at punit ang balabal. Ngayon, tiyak na makakamit na ni Satanas ang kanyang layunin. Ano ba iyon? Ang wasakin ang isang tao? Hindi, higit pa roon; iyon ay ang mapasumpa ng isang tao ang Diyos. Ang totoo, iyon ay nakawan ang Diyos ng papuri

at pagsamba at ng karangalang nararapat sa Kanyang banal na pangalan. Walang pakialam si Satanas kung anong paraan ang gamitin niya para makamit ang kanyang layunin, ang nakawan ang Diyos ng Kanyang kaluwalhatian. Walang pakialam siya kung ilang tao ang magdusa, o kung gaano kalalim sila madala sa matinding hirap ng loob, basta lapastanganin lang nila ang Diyos. Bawat pagsalakay sa isang anak ng Diyos ay ang totoo'y pagsalakay sa kanyang Diyos.

Ano nga ang unang tugon ni Job sa madilim na araw na iyon ng kalungkutan? Kay ganda! "(siya'y) nagpatirapa sa lupa, at sumamba… purihin ang pangalan ng Panginoon. Sa lahat ng ito ay hindi nagkasala si Job, ni nagbintang man ng kamangmangan sa Dios" (margin). Sinabi ni Satanas na susumpain niya ang Diyos. Pero sa puso ni Job ay may pagpapakumbaba, sa kanyang espiritu ay pagsamba, at sa kanyang mga labi ay pagpupuri. Ngayon ay nakikita natin ang tamang diin ng talata isa, "MAY isang LALAKE."

"Sa lahat ng ito…"—sa lahat ng pagkalugi sa pananalapi, sa lahat ng nawalang ari-arian, sa lahat ng personal na dalamhati—"hindi nagkasala si Job."

Kaya nabigo ang unang pagsalakay. Pero hindi basta-basta sumusuko ang kaaway. Kaya mababasa natin sa kabanata 2:1, "Isang araw uli…," isa na namang araw ng paghahamon. Hindi si Satanas ang humahamon sa Diyos, kundi ang Diyos ang humahamon kay Satanas. Hinamon ng Diyos si Satanas tungkol sa integridad ni Job (2:3). Ngayon ay tumugon si Satanas sa paghamon sa Diyos tungkol sa mga motibo ni Job.

Mga Tanong: Loterya at Sweepstakes (Enero–Pebrero 1978)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 10 Blg. 1, Enero–Pebrero 1978.

Tanong: Ano ang dapat na saloobin ng Kristiyano sa loterya, sweepstakes, at iba pa?

Sagot: Sa Kasulatan ay mababasa natin ang iba’t ibang paraan ng pagyaman sa materyal na bagay.

1. MANA: kung saan nakikinabang ang isang tao sa materyal na ari-arian ng iba. Dito, kasangkot ang pagkamatay ng nag-iwan ng tipan (Psalm 49:10; Hebrews 9:16).

2. PAMUMUHUNAN: kung saan pera, sa halip na trabaho, ang pinagagana at natatamasa ang iba’t ibang antas ng pagtubo (Matthew 25:14-18 atbp.). Dito, kasangkot ang pagiging katiwala.

3. MGA REGALO: kung saan malayang tinatanggap ang isang pakinabang mula sa iba (Philippians 4: 16-17; James 1:17). Dito, kasangkot ang simpleng pananampalataya para tumanggap.

4. GANTIMPALA: bilang pagkilala sa mga serbisyong naibigay (Matthew 10:41). Dito, kasangkot ang pagtimbang o pagsusuri.

5. PREMYO: napanalunan sa pakikipagpaligsahan sa iba (1 Corinthians 9:24). Dito, kasangkot ang masigasig na pagsisikap o kasanayang hinubog ng disiplina.

6. SAHOD: kinita sa tapat na pagpapagal (Luke 3:14). Dito, kasangkot ang paggawa.

7. KABUTIHANG-LOOB: kung saan natatamasa lang ng isang tao ang ilang pakinabang ng kanyang kalagayan (Ruth 2:1,10; 4:13; at Luke 15:31, atbp.). Dito, ang kaugnayan ang kasangkot.

Wala saanman sa Salita ng Diyos na kinukunsinti o itinuturing man lang ang “suwerte” bilang isang paraan ng pagyaman na sinasang-ayunan. Sa Ecclesiastes 9:11 (A.V.) ay mababasa nga natin na “ang panahon at ang pagkakataon ay nangyayari sa… lahat.” Ang salitang isinaling “pagkakataon” dito ay ang salitang “pega.” Ang ibig sabihin ng salitang Hebreong ito ay “pagbangga,” o isang pangyayaring hindi inaasahan. Wala itong kahulugan ng suwerte.

May kawili-wiling talata sa Jeremiah 17:11 (A.V. marg.). “Kung paanong ang pugo ay nagtitipon ng mga inakay na hindi niya ipinanganak, gayon siya na yumayaman, at hindi sa pamamagitan ng matuwid; iiwan niya ang mga yaon sa kalagitnaan ng kaniyang mga kaarawan, at sa kaniyang wakas ay magiging mangmang siya.”

Ang sugal, mga laro ng suwerte, at loterya ay sumira na sa maraming buhay, wumasak sa maraming tahanan, at nagpasama pa nga sa mga bansa. Sa Britain ngayon, ang football pools, loterya, sweepstakes, at bingo ay umubos na sa sipag at pagpapahalaga sa trabaho ng karamihan. Ang Canada at ang U.S. ay nasa parehong madulas na landas.

Maaaring iniisip din ng nagtatanong ang pagpapalabunutan sa Biblia. Hindi malinaw sa atin kung paano ito gumagana. Kapag ginagamit ang epod kasama ang pektoral nito, iminumungkahi ni David Baron na pinaliliwanag ng Panginoon ang ilang titik ng alpabeto mula sa mga pangalang nakaukit doon para mabuo ang

mga sagot. Pero wala tayong tiyak na kaalaman tungkol dito. Gayunman, tila gumagana nga ito (1 Samuel 14:41; Jonah 1:7, atbp.).

Isang bagay ang alam natin: ang Diyos sa Kanyang kapangyarihan ang namamahala sa kalalabasan, at walang “suwerte” na kasangkot. “Ang sapalaran ay hinahagis sa kandungan; nguni’t ang buong pagpapasiya niyaon ay sa Panginoon” (Proverbs 16:33).

Kung hindi man ang “million dollar draw,” paano naman ang maliliit na loterya sa bawat shopping centre? Ang dalawang dolyar na taya, ang lucky draw para sa kotse o grocery?

Kung may prinsipyong umiiral para sa isang milyong dolyar, umiiral din iyon para sa isang supot ng grocery. Ang antas lang ang nagkakaiba; ang prinsipyo ay nananatili.

Itinuturo ng Kasulatan na ang Kristiyano ay dapat “magingat sa mga bagay na kapuripuri sa paningin ng lahat ng mga tao” (Romans 12:17). Dapat siyang “gumawa, na gawin ng kaniyang mga kamay ang mabuting bagay, upang siya’y magkaroon ng maibibigay sa nangangailangan” (Ephesians 4:28). Lagi niyang hahangarin ang ikabubuti ng iba at hindi ang sariling pakinabang (1 Corinthians 10:24). Dapat niyang kilalanin ang kapangyarihan ng Diyos sa kanyang kalagayan, sa kanyang katayuan sa buhay, sa kahirapan man, sa sapat na panustos, o sa kasaganaan (Ecclesiastes 5:19; Deuteronomy 8:18).

Dapat niyang bigyang-diin ang espiritwal na pagyaman at ipaubaya sa Panginoon ang pagdaragdag sa kanya ng anumang inaakala Niyang pinakamabuti (Matthew 6:19-21, vv. 30-34). Dapat siyang maging masipag sa

kanyang trabaho, hindi tamad o batugan, kundi ginagawa ang kanyang trabaho na parang sa Panginoon, at dahil dito ay gagantimpalaan siya na para bang iyon ay isang espiritwal na paglilingkod (Colossians 3:22-24). Ang prinsipyo ng kanyang buhay ay dapat “pananampalataya” (Romans 1:17), hindi “suwerte.”

Kapag malalaking halaga ng pera ang kasangkot, gaya sa pambansang loterya o sweepstakes, ang biglang pagbabago ng kapalaran at yaman ng “nanalo” ay napatunayang mapaminsala sa marami (Proverbs 19:4). Personal na alam ng sumulat ang isang kaso kung saan “nanalo” ang isang mananampalataya ng premyo sa sweepstakes, at pagkalipas ng ilang panahon ay nagpakamatay.

Ang Worchester Gazette noong Setyembre 29, 1977, ay naglathala ng ulat tungkol sa mga nanalo ng isang milyong dolyar sa Massachusets State Lottery. Isang propesor sa M.I.T. ang nag-aral sa kanilang buhay mula nang sila’y “manalo.” Malungkot na tala ito ng mga dating masasayang tahanan na ngayon ay wasak, mga diborsiyo at panggigipit ng lipunan, na sinasabayan pa ng mga paghingi ng tulong mula sa mga kamag-anak, mga di-kilala, mga organisasyon, at iba pa.

“Ang nagmamadaling yumaman ay hindi magiging walang sala” (Proverbs 28: 20).

— J. Boyd Nicholson

Ang Hiwaga ng Kapighatian (Ikalawang Bahagi) (Mayo–Hunyo 1978)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 10 Blg. 3, Mayo–Hunyo 1978.

Si G. J. Boyd Nicholson, Sr., ay nakatira sa St. Catharines, Ontario. Ang artikulong ito ang ikalawa sa tatlong-bahaging serye tungkol kay Job.

Ang Ikalawang Pagsalakay

“Isang araw uli” (Job 2:1). Itinuloy ngayon ng kaaway ang pagsalakay para masakop ang kaloob-loobang muog ng tao mismo. Hinamon na niya ang integridad ni Job. Ngayon ay hinamon niya ang mga motibo nito. Kapalit ng kanyang buhay, naniniwala si Satanas na isusuko ni Job ang lahat ng mayroon siya. Ano pa ba ang natira sa kanya? Mayroon pa siyang buhay, kalusugan, asawa, mga kapatid na lalaki at babae, mga kakilala at kaibigan (tingnan ang Job 42:10-11).

Una, sinalakay ni Satanas ang katawan ni Job ng isang nakapandidiring sakit. May ilang sumubok na alamin kung ano talaga iyon. Lionitis, elephantiasis, at itim na ketong—lahat iyan ay naimungkahi na. Anuman iyon, napakalala ng mga sintomas. Sa buong aklat ay makikita natin ang walong magkakaibang sintomas. Mga singaw sa balat, matinding kati, sakit sa mga buto, pamumulikat ng kalamnan, pangingitim ng balat, mga sira sa loob ng katawan, at hindi makatulog na sinasabayan pa ng nakatatakot na bangungot. Kawawang Job! Kay lungkot siguro ng kanyang itsura.

Sunod na sinalakay ng kaaway ang damdamin ng kanyang puso. Ang mahal na kabiyak ng kanyang dibdib ay sumigaw sa kanya na sumpain ang Diyos at magpakamatay na. “Sumpain mo ang Dios!” Iyon talaga ang gusto ni Satanas. Wala siyang gaanong pakialam kay Job; isa lang itong tao. Ang pagsalakay ay ang totoo’y laban sa Diyos. Ang lapastanganin Siya ang laging pasya ni Satanas. Wala siyang pakialam sa paghihirap ng tao o sa pag-ibig o katapatan. Ngayon ay ipinahiram ng asawa ni Job ang kanyang dila kay Satanas. Napakabigat na pananagutan! Nakalulungkot na posible pa ring ngayon ay maipagamit natin kay Satanas ang ating mga sangkap. Pero kaawaan natin si Gng. Job! Tandaan, mga anak din niya iyon—na kanyang ipinanganak at pinasuso—ang nasawi nang ganoon kalunos-lunos sa iisang araw. Ang tinitingnan niya ay ang kanyang minamahal, puno ng sugat, sira ang anyo dahil sa sakit, kinakayod ang sarili ng bibinga, at nakaupo sa tambak ng basura. May kakaibang sakit sa pagitan ng magkasintahang mag-asawa kapag kailangang makita ng isa na matindi ang paghihirap ng isa. Bumigay ang kanyang isip, at nawala kay Job ang kanyang huling taong masasandalan.

Ngayon ay sinalakay ni Satanas ang isip ni Job sa pamamagitan ng maling paghatol sa kanya ng kanyang mga kaibigan. Isipin ang lakas ng pagsalakay na inilunsad laban sa taong ito. Mula sa timog ay dumating ang mga Sabeo; mula sa itaas ay dumating ang apoy; mula sa silangan ay dumating ang mga Caldeo; at mula sa lahat ng dako ay dumating ang hangin. Sa loob, pinahihirapan siya ng isang nagngangalit na sakit; ang asawa niya sa kanyang tabi at ang mga kaibigan niya sa kanyang harapan ay pawang laban sa kanya. Pero sa kabila ng lahat ng ito, nabigo ang ikalawang pagsalakay

ni Satanas. Naririnig natin si Job na nagsasabi, “Kahit patayin pa Niya ako, sa Kanya pa rin ako magtitiwala” (Job 13:15).

Si Job at ang Kanyang mga Kaibigan

Kahit tinawag sila ni Job na “mga mangaaliw na mapanglaw”—at talagang pinahirapan nga nila si Job—kailangan nating kilalanin ang mabuti sa kanila dahil sa dalawang dahilan. Dumating sila, samantalang ang mga kapatid na lalaki at babae at ang mga kakilalang kumain ng tinapay sa kanyang bahay ay ni hindi sumilip man lang. Dumating sila. Hindi lang sila nagpadala ng card o ng katumbas nito noong panahong iyon. Hindi lang sila napabuntong-hininga habang nagkakape, “Ay, kawawang Job!” Hindi, nabalitaan nila ang nangyari at nagkasundong magsama-sama para makiramay sa kanya at para aliwin siya.

Mabuti na dumalaw sila sa kanya sa kanyang dalamhati at sakit. Mabuti rin na may sapat silang pang-unawa para manahimik sa harap ng ganoong kalungkutan sa loob ng pitong araw. Mabuti na kinausap nila si Job nang harapan tungkol sa nasa isip nila at hindi sa kanyang likuran.

Kapag tayo rin ay humarap sa nagdadalamhating taong ito, si Job, naaalala natin na bawat matuwid na nagdadalamhating tao sa Biblia ay sa anumang paraan ay larawan ng Taong Puspos ng Kalungkutan, ang ating minamahal na Panginoon. Kapag naririnig natin si Eliphaz na nagsasabi kay Job, “Alalahanin mo, isinasamo ko sa iyo, sinong napahamak na walang sala?” makatitingin lang tayo sa pananampalataya sa Kalbaryo at makikita ang Isa, ang Tanging Walang Sala, na

namamatay sa pinakamalalim na paghihirap para sa mga may sala.

Walang bakod sa paligid Niya para ingatan Siya. Mayaman Siya! At napakayaman! Kusa Niyang ibinigay ang lahat para tayong napakadukha ay mapayaman. Nagdusa Siya sa Kanyang puso. “Ang aking puso ay parang pagkit; natutunaw sa gitna ng aking kalooban.” Nagdusa Siya sa Kanyang damdamin. “Ako’y naghintay ng mahahabag, nguni’t walang nahabag; at ng mga mangaaliw, nguni’t wala akong nasumpungan.” Nagdusa Siya sa Kanyang katawan. “Kanilang binutas ang aking mga kamay at ang aking mga paa.” Nagdusa Siya sa Kanyang espiritu. “Eli, Eli, lama sabachthani!”

Hindi masabi ng ating Panginoon at Tagapagligtas, “Talastas ko na ang aking Manunubos ay buhay.” Siya ang Manunubos, na nagbabayad ng halaga. Ang buhay ni Job ay iniligtas sa utos ng Diyos; ang buhay ng Tagapagligtas ay ibinigay sa ilalim ng hatol ng Diyos.

Habang tumitingin tayo sa malayong burol na iyon na malungkot at pinagmamasdan ang Taong Nagdurusa, mabuting hiramin natin ang mga salita mula sa aklat ni Job: “At may isang Tao…” Anong Tao, ang Taong Puspos ng Kalungkutan. “At isang araw nga…” Anong araw! Isang araw na hindi kailanman malilimutan sa walang katapusang mga panahon.

Kaya’t nararapat tayong umawit:

“Taong puspos ng kalungkutan,” anong pangalan
Para sa Anak ng Diyos na dumating
Upang bawiin ang mga makasalanang wasak!
Aleluya! anong Tagapagligtas!

Ang Hiwaga ng Kapighatian (Ikatlong Bahagi) (Hulyo–Agosto 1978)

Mula sa Ministry in Focus, Tomo 10 Blg. 4, Hulyo–Agosto 1978.

Si G. J. Boyd Nicholson, Sr. ay nakatira sa St. Catharines, Ontario. Ito ang huling artikulo ng kanyang tatlong-bahaging serye tungkol kay Job.

Si Job at ang Kanyang mga Kaibigan

Kahit iisa ang kanilang malasakit, magkakaiba ang pagkatao ng tatlong kaibigan ni Job. Si Eliphaz ang pilosopo, ang taong umaasa sa katwiran. Si Bildad ang teologo, ang taong umaasa sa tradisyon. Si Zophar ang moralista, ang taong umaasa sa tamang asal. Natural na magkakaiba ang kanilang paraan, pero iisa ang kanilang batayan—na lahat ng pagdurusa ay bunga ng personal na kasalanan. Nang hindi na isa-isahin ang kani-kanilang argumento, maibubuod natin ang mga ito sa pagsasabing may dalawang galaw ang mga ito. Inakusahan nila si Job ng kasamaan. “Nagdurusa ang masama,” sabi nila. Pinagsabihan nila siya tungkol sa katarungan ng Diyos. At pinayuhan nila siyang hanapin ang Diyos at ituwid ang mga bagay. Pero ang tanging nagawa nila ay ilubog si Job sa kawalan ng pag-asa, udyukan siyang ipagtanggol ang sariling katuwiran, at magbunga sa kanya ng pananabik na may kumaawa.

Sa kabanata 19 ay nagsimulang umahon si Job mula sa dilim, nang tumingin siya nang napakagandang tingin palayo sa kanyang sarili at sa kanyang kalungkutan, at nagsabi: “Talastas ko na ang aking Manunubos ay

buhay," o ayon sa salita, "ang aking Tagapagtanggol." Pagkatapos, mula kabanata 32 pasulong ay namagitan ang Diyos, una sa pamamagitan ng paglapit ni Elihu, na ang pangalan ay nangangahulugang "Diyos Mismo."

Si Job at ang Kanyang Diyos

Si Elihu ay inihanda ng Diyos para sa paglilingkod na ito. "Nilalang ako ng Espiritu ng Dios," masasabi niya. Isinugo siya ng Diyos, dahil nang ituloy ng Diyos ang pakikipag-usap kay Job, nagpatuloy Siya nang hindi sinasaway si Elihu. Nagsalita siya para sa Diyos at sinabing siya ay "nasa kalagayan ng Dios." Isa siyang taong may matalas na pagkilala, isang taong may pakiramdam ng pagkatawag ng Diyos, at isang taong may hangaring tulungan si Job. Kay ganda, sa gitna ng ganoong dalamhati, na makatanggap ng ganitong bisita.

Sa wakas ay nagsalita ang Diyos! Naputol ang mahabang katahimikan, pero hindi sa pamamagitan ng mga salita ng paliwanag. Iyon ay sa pamamagitan ng mga salita ng pagpapahayag, ang pagpapahayag kay Jehova Mismo. Nagsalita ang Diyos mula sa ipuipo, mula sa tila kaguluhan, at nagtanong Siya ng sunud-sunod na mga tanong na hindi naghihintay ng sagot, na nagtuturo ng mga aral ng katiyakan at aliw.

Ang una ay nagdala kay Job ng pagpapahayag ng pagiging walang hanggan ng Diyos (38:4), at ang aral ay ito: may pananaw ang Diyos na ang kahulugan ay lampas sa kasalukuyang sandali. Ang sumunod ay isang tanong tungkol sa Kanyang awtoridad (38:11). Ang aral dito ay may mga hangganang itinakda ang Diyos na hindi malalampasan ng dalamhati at pagsubok. Sumunod naman ang isang tanong tungkol sa kasapatan ng Diyos (38:22-23), na nagtuturo sa atin na may mga

panustos ang Diyos na higit pa sa hinihingi ng labanan. Sumunod ay isang tanong tungkol sa kapangyarihan at karunungan ng Diyos (38:31-32), na kahanga-hangang nagbibigay sa atin ng katiyakan na hawak ng Diyos ang bawat impluwensiya at kapangyarihan. Pagkatapos, sa mga kabanata 39-41 ay may inilalahad na sunud-sunod na tanong tungkol sa panustos ng Diyos. At ang panustos na iyon ay umaabot mula sa pangangailangan ng isang gutom na leon hanggang sa iyak ng isang inakay na uwak na humihingi ng pagkain. Dito ay may isa pang kahanga-hangang aral: may panustos ang Diyos para sa bawat kagipitan.

Ang Tugon ni Job

Una, kinilala ni Job sa harap ng Diyos na sa likod ng lahat ng kalungkutan, sakit, at pagsubok ay nakikita niya ang Diyos sa kanyang kalagayan (42:5). Pagkatapos ay kinilala niya ang kanyang kasalanan sa harap ng Diyos (42:6b). Tapos na ang pagsubok, at ngayon ay sinimulan ng Panginoon ang Kanyang mapagbiyayang paglilingkod ng pagbawi at pagpapanumbalik.

Ang Pagpapanumbalik kay Job

Buo ang pagpapanumbalik kay Job. Lumaki ang kanyang kakayahan dahil sa pagdurusa, at naibalik kapwa ang kanyang pagkasaserdoteng paglilingkod at ang kanyang personal na kalayaan (42:7-8, 10). Bihag siya noon ng kanyang sakit, kalungkutan, at kalagayan, pero ngayon ay pinalaya siya ng Diyos. Bukod dito, naibalik ang dati niyang pagiging mapagpatuloy sa mga bisita (42:11). Hindi maiwasang magtaka kung nasaan ang pulutong na iyon ng mga kaibigan at kamag-anak na sa ginhawa lang naroroon noong lubhang kailangan sila ni Job. Sa huli,

naibalik ang kanyang personal na kasaganaan, pero pansinin na ito ay dinoble (42:12).

Binigyan ng Panginoon si Job ng tatlong magagandang anak na babae. Pinangalanan niya sila sa paraang magiging palagiang paalala sa harap ng kanyang mga mata, at ng mga mata ng lahat, na ang Diyos ay Diyos ng pagpapanumbalik. Kaya binigyan niya ang bawat isa sa kanila ng magandang pangalan.

Ang una ay tinawag niyang Jemima, na ang ibig sabihin ay kalapati, ang ibong iniuugnay sa pagdadalamhati at kapayapaan. Kung alam lang niya ang Kasulatan, baka nasabi ni Job nang pabulong habang nakikita niya itong naglalakad sa bahay, “Ang damit ng kapurihan kahalili ng diwa ng kabigatan.” Ang ikalawang anak ay pinangalanan niyang Keziah, na ang ibig sabihin ay kasia. Ang matamis na halimuyak na ito ay nakukuha sa pagbabakbak ng balat ng puno. Siya ay saksi na minsan ay hinubaran si Job ng lahat, pero ngayon ay magbubunga ang kanyang buhay ng matamis na halimuyak para sa aliw ng maraming nagdurusa sa paglipas ng mga panahon. Muli, kung alam lang niya ang talata, baka nasabi niya sa sarili habang nakikita si Keziah, “Ang langis ng kagalakan kahalili ng pagdadalamhati.” Ang huling anak ay pinangalanang Kerenhappuch, na ang ibig sabihin ay sisidlan ng pampaganda. Ang kanyang pangalan ay magpapatotoo sa lahat na mula sa lihim na dako ng pakikitungo ng Diyos ayon sa Kanyang mga layunin ay lumalabas ang nagpapaganda, kaya maaaring nagtapos siya, “Kagandahan kahalili ng abo.”

Unang nalathala sa Ministry in Focus (Food for the Flock, Inc., Ontario, Canada). Isinalin sa Tagalog ng KEE Philippine Missions.